

SEXUÁLNÍ SÍLA

Kapitoly a rady zde uvedené nejsou určeny pro průměrného člověka, který se zajímá o průměrně dobrý život v rámci konvenčních cílů a potřeb. Tyto rady jsou dávány lidem, kteří chtějí cvičit a praktikovat, aby šli pokud možno co nejrychleji k cíli, protože v sobě mají neuhasitelnou touhu po BOHU.

Rady v této kapitole se třídí do dvou úrovní. První úroveň je pro začátečníka, který vytýčil své cíle a své potřeby trochu výše než průměrný člověk a který je ochoten pro tento účel podstoupit mírnou kázeň. Druhá úroveň je pro pokročilejšího hledajícího, který se snaží dosáhnout nejvyšší úrovně.

Začátečníkovi se dovoluje ukázněný sexuální život s tou mírou kázně, kterou si určí sám, neboť žádné všeobecné pravidlo, které by zahrnovalo značně se různící okolnosti, odpovědnosti, povinnosti a charaktery lidí, se nemůže hodit pro všechny. Je necháno na něm, aby se rozhodl, jak dalece a jak rychle chce zavést kontrolu nad sexuální silou.

Pro pokročilejšího hledajícího zní pravidlo jasně: Vzdát se sexuálních vztahů úplně. Toto vzdání se sexuálních vztahů je nutné, aby měl hadí sílu jako palivo ke své transformaci a mohl ji vést do vyšších oblastí. Jak se takový pokročilý hledající pozná? Je schopen reabsorbovat sexuální popud úspěšně, dokonale, spontánně a bezděčně, a nepociťuje v tomto směru vůbec žádné nutkání, touhu nebo vášeň. Pak se vlastně „nevzdává“ sexuálních vztahů, neboť už v něm vůbec nevzniká žádná motivace k těmto vztahům – není se čeho vzdávat.

Úvod

Tato kniha, jako každá kniha o józe, má jen tenkrát hluboce působivou cenu, když to, co zde bude popsáno, přeneseme do praxe a vyzkoušíme na sobě samých. Musíme jógu cvičit, a ne jen o ní číst! Pro obsah této knihy to platí zvláštní měrou. Máme na zřeteli odkrytí nejhlubších tajemství vyššího stupně jógy. Tímto tajemstvím vyššího stupně jógy je zahřátí a použití latentních nervových a mozkových center, která jsou sídlem duševních center, zvaných v jógické filosofii „čakrami“, za použití jedině a výhradně bezpodmínečně nutného topného materiálu – sexuální síly.

V Bohu spočívají dva póly v naprosté jednotě, v absolutní rovnováze a klidu vedle sebe. V tomto stavu není napětí, ale také ani tvoření. Tvoření začíná tím, že negativní pól je vymrštěn z jednoty. Tím se od sebe oba póly vzdalují a vzniká mezi nimi napětí. Byť se oba póly od sebe jakkoli vzdálily, trvá mezi nimi jednota. Patří k sobě navěky. Nemohou se od sebe nikdy úplně oddělit. Jednota mezi oběma trvá dále jako nezměnitelně silné magické napětí, které oba póly ustavičně k sobě přitahuje, aby opět dosáhly původního stavu společného klidu.

Na tomto napětí je vybudováno veškeré tvoření. Bez něho není ani tvoření, ani život, neboť ono samo je životem. Každý tvor nosí tedy v sobě oba póly jako svůj vlastní život, jinak by nemohl žít. Člověk má pozitivní pól v hlavě, negativní v kostrči. Napětí mezi oběma znamená život.

Život musí pokračovat v další bytosti, a aby mohl nový jedinec vzniknout, je bezpodmínečně nutné, aby mezi oběma póly nastalo nové životní napětí, na kterém je vybudován další život. I když každá bytost, tedy i člověk, nosí životní napětí obou pólů ve své páteři, projevuje se v jeho těle přesto pouze jeden pól. Aby mohl předat dále život do nové bytosti, očekává doplnění zvnějšku. Ve svém tělesném uvědomění nemá člověk ponětí, že má ve své duši, v podstatě vlastního bytí, oba póly. Ztotožňuje se se svým tělem, manifestujícím podle současného uspořádání přírody pouze jeden pól, a hledá vnější doplněk, jiného člověka, projevujícího ve svém těle opačný pól. Splynutí obou pólů v

těle není možné, protože hmota izoluje, odděluje a klade odpor. Přesto oba póly usilují o sjednocení v těle jeho prostřednictvím, hledají východisko k znovudosažení stavu vzájemného splynutí a klidu alespoň ve zdánlivém napodobení prajednoty. Projevují se v těle dvěma pohlavími, pohlavními orgány, které krátkodobě dosahují tělesného pohlavního sjednocení. Jelikož vzájemné spočinutí obou pólů je prapůvodním stavem Božím, bytím, životem, vzniká z tohoto spojení, setkání obou pohlaví, v buňce k tomu určené nové napětí, nový život, nový živý tvor. Tento nese božské životní napětí opět v sobě, ale ve svém těle projevuje opět pouze jeden pól – jedno pohlaví, skrze které je život na Zemi předáván dále stále se opakujícím spojením. To je sexualita.

Sílu, která se sexualitou projevuje a která je pojátkem mezi duchem a hmotou, a vlastní tedy důležitou schopnost pomoci Duchu do těla, zplodit do hmoty nový život, nazývají lidé „pohlavní silou“.

Člověk se vzdálil svému původnímu rajskému stavu, ve kterém oba póly spočívaly v sobě. Přesto cítí, že ho může znovu dosáhnout. Netuší, že ještě ve svém tělesném, pozemském životě může vědomě dosáhnout jednoty svého bytí. Ještě méně však tuší, že jediným prostředkem, který mu k tomu pomůže, je jeho vlastní sexuální síla. Sexuální síla tedy skrývá před člověkem tajemství, které nemá nic společného s plozením nového těla. Tak jako mu pohlavní síla pomohla z duchovního stavu do těla, právě tak mu může pomoci zcela uvědoměle do jeho božského původního stavu, v němž je jednotou.

Toto tajemství má zároveň ten význam, že člověk může s využitím vlastností sexuální síly jednak oživovat své tělo, zvyšovat jeho životní energii a udržovat je stále mladým nebo je obnovit, jednak může probudit stoupající životní energií svá vyšší nervová a mozková centra, která zatím byla v latentním stavu. Může je prohřát a probudit k činnosti. Svou pohlavní sílu musí proto ponechávat ve svém těle a nevydávat ji navenek. Nervová tkáň a mozková centra v těle jsou projevem a protějškem čistě duchovních ohnisek podstaty člověka. Indická filosofie je nazývá „čakrami“. Jestliže jsou tyto čakry oživeny působením nevydané, pro vlastní tělo ušetřené sexuální síly, potom člověk dosáhne vlády nad přírodními silami v sobě a pomocí vědomě vyvinuté sugestivní hypnotické síly také v každé jiné bytosti. Dosáhne božské vševědoucnosti, stane se celkem, osvícencem, magickým člověkem, bílým mágem.

Tato kniha se chce stát ukazatelem cesty k tajemství, jak může člověk dosáhnout tohoto stupně vševědomí pomocí ovládnuté pohlavní síly a jak může získat vládu nad přírodními silami. Tato kniha byla napsána pro všechny, kteří hledají cestu z otroctví těla do svobody Ducha. Vykrystalizované a očistěné zkušenosti a výsledky zde uvedené, nebyly vzaty z knih, nebyly ovlivněny různými vymudrovanými vědeckými tezemi, které se mění každých deset let, nýbrž byly nalezeny, vyzkoušeny a zažity vlastní cestou, oproštěné od jakéhokoli vynuceného vlivu.

Tato kniha nechce v žádném případě vzbudit „chuť k impotenci“ – *za nic na světě!* – nýbrž naopak: *Chce cvičenci jógy ukázat cestu, která vede k prameni nade vše nejvyšší potence.* A dosahuje-li se na této cestě konečného cíle, cíle celého lidstva, potom se tím získá také vláda ducha nad všemi silami, které jsou k dispozici stále potenciálně ve velkém božském JÁ člověka a všech bytostí. Tato vláda ducha, jednou dosažená, se již neztratí, ani při zestárnutí těla, protože božské tvůrčí síly nepocházejí z těla, nýbrž ony tvoří tělo. A kdo je v sobě poznal a zažil a naučil se používat jich jako klíče, vědomě vládne také tělu. Pramenem nejvyšší potence je Bůh. Tato kniha chce ukázat nejkratší cestu, která vede k Bohu.

Hadí síla a čakry

Jestliže zobrazíme svou páteř s mozkem a jeho pokračováním, míchou, dostaneme tvar hada. Tento had – mícha, stvořený z nejjemnější éterické hmoty, je nositelem božské tvůrčí síly, je nositelem našeho vlastního života. Božsko-tvůrčí síla vyzařuje sedmi duchovními středisky s poznenáhlu stoupajícími frekvencemi, odpovídajícími orgány, které jako odpor nesou tvůrčí sílu.

Ve starém Egyptě nosili zasvěcenci na své hlavě zlatý šperk ve tvaru obruče, znázorňující hada se vztyčenou hlavou. Být „zasvěceným“ znamenalo, že se člověk stal uvědoměným na všech sedmi stupních sebeprojevu, sebevědomí. Zlatý had symbolizoval jeho dokonalé sebevědomí, za nímž již nezůstalo nic nevědomého, tedy člověka, který dosáhl vševědomí. V Indii nalézáme téhož „hada“ zvaného „kundaliní“.

Pokud je člověk nevědomým a jeho vyšší nervová centra se ještě nalézají v latentním stavu, leží had stočený v nejnižším centru energie, které má své sídlo v nejdolnějším obratli, v kostrči, tedy v sídle záporného pólu životního napětí. Stává-li se člověk poznenáhlu vědomým, jsou tím aktivována jeho centra energie, kundaliní se pomalu rozvine a stoupá stále výše, ovládne jedno centrum po druhém, ožíví je a stoupá dále vzhůru až k nejvyššímu centru, které se nalézá v nejhornější části hlavy, v temeni. Tam se sjednotí s kladným pólem, který má své sídlo zde, v sedmém centru energie.

Tvůrčí síla – životní proud – tvoří v bytosti člověka sedm středisek energie a každé středisko energie, v indické jógické filosofii zvané „čakra“ působí jako transformátor, který transformuje božskou tvůrčí sílu, odpovídající nejbližšímu středisku projevu, hlouběji. Tak je tvůrčí síla šestkrát transformována, vycházejíc z nejvyššího střediska projevu. Je tedy sedm energetických středisek, sedm čaker. Jógická filosofie nazývá těchto sedm energetických středisek sanskrtskými slovy následovně: První, nejnižší čakra se nazývá múladhára (múla značí „míchu“), sídlem je kostrč, kde se též nachází záporný pól v latentním stavu. Druhá čakra je svádhisthána; sídlo v citlivém nervovém pletivu nad sexuálními orgány. Třetí čakra je manipulúra; sídlo ve slunečním pletivu. Čtvrtá čakra je anáhata; sídlo v srdečním nervovém centru. Pátá čakra je višuddha; sídlo v nervovém centru štítné žlázy. Šestá čakra je ádžňá; sídlo ve středu čela, mezi obočím. Sedmá čakra je sahasrára; sídlo v nejhornější části lebky, která je současně sídlem kladného pólu. Aktivací tohoto mozkového střediska dosahuje člověk božského vševědomí.

My lidé nosíme v sobě všechny formy energie tvoření a zažíváme tyto různé frekvence, jako různé stavy vědomí. Podle toho jim dáváme různá jména.

Formu tvůrčí energie, působící na nejnižším stupni v nejnižším centru jako most mezi duchem a hmotou, zažíváme v našem vědomí jako pud po zachování druhu, jako pohlavní tělesný pud a přání a ve splnění jako čistě tělesné uspokojení. Nazýváme ji pohlavní silou.

Na druhém stupni ji zažíváme jako projev pudu sebezáchovy, jako látkovou výměnu. V našem vědomí jako hlad, žízeň a ve splnění jako sytost.

Na třetím stupni se vyzařuje tvůrčí síla jako síla vůle a my ji zažíváme v našem vědomí jako touhu vůle.

Na čtvrtém stupni vládne tvůrčí síla prostřednictvím srdečního centra, citů, emocí. V našem vědomí ji zažíváme jako pocity, jako city, zažíváme celou škálu mezi nenávisť a osobní láskou, které jsou zrcadlovými obrazy.

Na pátém stupni se tvůrčí síla projevuje jako náš pojem času a prostoru. Jejím nástrojem je štítná žláza, která nás zapojuje do konečného světa, do času, spojuje nás s ním a dává náš časový rytmus. Na tomto středisku závisí, jak rychlý nebo pomalý je náš rytmus srdce, myšlenek a pohybů, cítíme-li časoprostor krátce nebo dlouze, spěcháme-li stále kvapně nebo děláme-li vše v pomalém tempu. Podle toho působí toto středisko

rozhodně na rychlost našeho celého životního rytmu, tedy na časovou délku našeho života.

Na šestém stupni se projevuje energie jako intuice. Vrhá do našeho vědomí bleskové duchovní světlo, které nám přináší nové ideje, nové poznatky. Jako stav vědomí ji zažíváme jako nade vše zářící, duchovní světlo, duchovní osvícení a co je s tím totožné, jako všeobjímající, univerzální lásku. Cítíme jednotu se všehomírem, rozumíme řeči přírody a symbolice každé linie, každého tvaru.

Na sedmém, nejvyšším stupni zažíváme božskou tvůrčí sílu skrze centrum, ležící v nejvyšší části lebky, jako čistě duchovní stav bytí, který se projevuje ve vědomí jako nejvyšší sebepoznání, jako nejvyšší „uvědomění Já“, které v nás zažíváme jako „Já jsem, který jsem“. Zde již více nejsou nevědomé pocity, nevědomé myšlenky, navenek zaměřené poznatky, nejsem již šťastný a pokojný – protože „Já jsem“ šťastí, „Já jsem“ blaženost a mír „sám“! Jsem zářící, vše objímající, vše pronikající sebeuvědomění.

Člověk sám je schopen stát se vědomým na všech stupních tvoření a společně pojmout všechny úrovně projevení v jednom božském všeuvědomění, protože jen člověk má ve svém těle orgány odpovídající různým formám tvůrčí energie. Tyto orgány jsou schopné vést jako odpor různé vibrace a frekvence různých tvarů projevení univerzální tvůrčí energie. Právě tak, jak jsou uzpůsobeny k tomu, aby přijímaly z vesmíru tyto vibrace a frekvence, jsou také schopné tytéž energie vyzářit jako vysílač. Těmito orgány jsou nejdůležitější nervová a mozková střediska, která předávají různé tvůrčí formy energie odpovídajícím, s nimi spojeným žlázám, ve kterých se uskutečňuje transformace. U člověka na nejnižším stupni jeho člověčenství spočívá většina z těchto nervových a mozkových center ještě v latentním, ospalém stavu. Jeho stupeň vědomí je úměrně hluboký a primitivní. Cesta jeho vývoje je v tom, že bere do svého stoupajícího vědomí tato centra jedno po druhém, aktivizuje je, až jsou všechna uvedena do aktivity, a člověk v sobě učiní vědomou celou škálu stvoření až k Tvůrci.

Topivem, kterým může člověk zahrát a aktivovat svá latentní nervová a mozková centra, je sexuální síla, kterou nese ve svém vlastním těle. Dokud se člověk ještě nachází na nízkém stupni vědomí, není pánem pohlavní síly, ale ona je pánem nad ním. Je ještě zcela jejím otrokem, je jí ještě zcela podroben, tak také netuší, že tato síla v sobě má tajemství, že tato vlastní pohlavní síla mu může otevřít dveře k moci ducha, že se může pomocí této síly stát uvědoměným ve svém božském Nadjá – v Bohu – a tím získat nesmrtelnost a vládu nad hmotou, nad celou přírodou. Tím našel klíč k tajemnému kameni mudrců, stal se bílým mágem.

Nevědomý člověk používá vlastní pramen, svou pohlavní životní energii hlavně bez úmyslu plodit děti, aby z ní vytáhl erotické požitky. Netuší, že kdyby nevydával proud života, který teče z jeho „vlastního zdroje“, a podržel ho pro vlastní tělo a použil životní pramen pro sama sebe, aby nahřál svá vyšší nervová centra – čakry, aktivoval by je a tímto způsobem dosáhl nad nimi moci. Kdyby použil podle své vůle proudu života, vlastního života pro své vlastní tělo, mohl by dát svému tělu nový život, regenerovat ho tím a dosáhnout dokonce nesmrtelnosti buněk, transmutace, jak tento děj nazývají rosikrucíáni. Mohl by pohlavní sílu přeměnit ve tvůrčí duchovní sílu, pomocí vyšších duchovních center ji tvořivě použít pro vlastní službu a současně spolupůsobit ve službě velkému dílu, ve zduchovnění Země. Je přitom samozřejmé, že se člověk stane majitelem tohoto tajemství bezpodmínečně jen tenkrát, má-li vznešený, vysoce morální postoj a životní pojetí! A protože se toto dá nalézt jen velice zřídka, mluvili „alchymisté“, rosikrucíáni a jiní zasvěcenci jen v symbolech nebo zcela mlčeli.

Dnes naproti tomu dospěla doba tak daleko, že se o tom musí mluvit, aby se probudil morální postoj lidí. A to nikoli ze sentimentálně-náboženských důvodů, nýbrž všeobecně lidských, protože duševní konstituce člověka je Bohem utvořena tak, že když

žije proti vnitřním morálním zákonům, které jsou vloženy v každém člověku, nevyhnutelně upadá do neštěstí, a duševní tmy.

Jednou musí být otevřeně řečeno, že je možné používat sexuální síly také pro mnohem vyšší účely než k pokusům o zahánění dlouhé chvíle, pocházející z vlastní nekonečné prázdnoty, erotickými zážitky. Sexuální síla je božsko-tvůrčí síla sama, je možno ji používat nebesky nebo pekelně. Ale je-li používána pekelně, bije zpět a srazí toho, kdo ji zneužil, samozřejmě a nevyhnutelně do pekla.

Pokud je člověk nevědomý, zažívá v sobě Boha jako sexuální pud. Stal-li se vědomým, zažívá ho jako své vlastní Já, jako svou vlastní podstatu, jako JÁ JSEM! Bůh je člověku stavem absolutního sebeuvědomění.

Cílem je zduchovnit hmotu, dosáhnout ve hmotě božského sebeuvědomění, zažít vzkříšení lidského vědomí v Bohu.

Dívejme se na sexuální sílu jako na klíč, který nám může otevřít dveře mezi duchem a hmotným světem, shora dolů, ale také zdola nahoru. Dívejme se na ni tedy jako na božskou hnací sílu, která nás uschopňuje k plození dalších generací a pomáhá přivádět život shora dolů do těla, ale také obráceně, jako tatáž mocná síla přeměňuje člověka zdola nahoru, z jeho zvířecího bytí do duchovního člověka, a pomáhá zvítězit nad smrtí. Musíme být vděční, že nám sexuální síla na obou cestách dává při správném použití tolik štěstí. Na cestě shora dolů krátkého a pomíjivého, na cestě zdola nahoru věčného štěstí.

Zkrátka sexuální síla způsobuje vnitřní neklid, který nás nenechá stát v klidu a stále nás žene dále a nutí nás nalézt po mnoha odbočeních vnitřní stezku.

Jakubův žebřík

Lidé, kteří začínají jógickou cestu s úmyslem, že zapřou pohlavní život, prozrazují, že vůbec neznají nejen božský původ této síly, ale také ani sílu samu! A jak tedy chce člověk něco ovládat a vzdát se toho bez oběti, bez odříkání, jestliže toto „něco“ zatím řádně nepoznal a není s tím vyrovnán?

Pokud člověk tuší v sexualitě ještě nevychutnané možnosti rozkoše, nemůže a nesmí se vzdát pohlavního života. Žil by potom ve víře, že něco zaspal a ztratil. A i když je to jen velký omyl, bude ho tato falešná představa stále nepochopitelně strhávat k pohlavním zážitkům. K Bohu může dospět pouze ten, kdo sexualitu se všemi jejími možnostmi poznal a vychutnal až do dna buď v tomto, nebo v dřívějším životě. Jinak nezná-li sexualitu, nebude moci dosáhnout Boha. Sexuální síla je nositelem života, tedy také projevem, byť nejnižším, hmotným projevem Boha! Chceme-li dojít k Bohu, musíme stoupání po Jakubově žebříku začít u nejspodnější příčky. Stupně nelze přeskakovat, a jak by se mohl někdo něčeho vzdát a jít dále, vystoupit na následující stupeň dříve, než tento stupeň, toto „něco“ řádně poznal?

Chci-li v sobě vyhladit pohlavní sílu, aniž jsem ji poznal, tu se tato síla obrátí proti mně všemi mými vlastními silami, protože tato síla, i když o tom zatím nevím, jsem *já sám!* Právě proto je *přesně tak silná, jak jsem silný já!* Nemohu ji proto v žádném případě zničit, protože to by znamenalo, že ničím sebe sama. Zničit pohlavní sílu nelze, jen přeměnit ji lze! Je možné jen *jí být!*

Musím projít zkušenostmi, musím se seznámit se všemi jejími rozměry, se všemi pády, které člověku chystá, nežli ji dokonale prohlédnu. Může se stát, že někdo získal tyto zkušenosti již v některém dřívějším životě a narodil se s nimi do tohoto života. Nepotřebuje zkušenosti získávat ještě jednou. Tuto jistotu však v sobě musí sám cítit. Můžeme pozorovat, že i lidé vyššího duchovního vývojového stupně začínají životní běh jako pohlavní objekty v době puberty na nižším stupni. Ale potom projdou stejným vývojem, ke

kterému potřebuje primitivní pračlověk snad miliony let, v krátké době, až se stanou z polovyrůstých dospělými. Jednobuněční živočichové potřebují miliony let k tomu, aby se vyvinuli všemi stupni plazů, ptáků a savců až k dnešnímu člověku. Lidské embryo však proběhne všemi fázemi tohoto vývoje od početí až k porodu ve zhuštěném čase devíti měsíců. Tak může člověk vyššího vývojového stupně projít v krátké době mládí všemi vývojovými stupni pohlavního projevu od primitivního, vybíjecího pudu polozralého člověka až k nejvyšším duchovním cílům, založeným na lásce a pocitu sounáležitosti vysoko stojícího dospělého. Přirozeně je mnoho výjimek, neboť variace vývoje a rozdíly v dosažených stupních jsou nekonečně bohaté.

Jestliže má tedy někdo za sebou zkušenosti s pohlavní silou, ať již v minulém nebo přítomném životě, bude se moci osvobodit od jejího zotročení, ovládnout ji a použít ji jako *tvůrčí síly*. Jestliže však někdo naproti tomu žije zdrženlivě a nevydává sexuální sílu, aniž ji poznal a uměl ji přeměnit, pak je tato prasíla zatlačena do podvědomí a jako potlačená se projevuje nežádoucím způsobem. S neuvěřitelnou prohnaností způsobuje člověku často nejtěžší tělesné i duševní poruchy, onemocnění a potíže. Většinou netušíme, že jsou zde v činnosti potlačené sexuální síly. Zvláště nebezpečné je, když se náhle rozhodnou manželé, častokrát jen jeden z nich, vést zdrženlivý život. Především je podezřelé, že to vůbec chtějí. Zde je napřed radno se zcela upřímně a od základu zeptat, proč jsme náhle dostali chuť vést zdrženlivý život. Často zjistíme, že za tím není ani tak skrytá silná touha po Bohu, nýbrž spíše nesplněná touha po lásce a porozumění, všeobecná nechuť k životu a následkem toho neuspokojená pohlavní přání a nepříjemná zklamání. Mnozí lidé nejsou upřímní k sobě a nechtějí uznat pravý důvod, potlačují ho do podvědomí a říkají, že se chtějí vzdát „všeho“, aby dosáhli Boha. Co si lidé představují pod pojmem „Bůh“, že se pro něj chtějí „všeho“ vzdát? Je tedy pro ně pohlavnost „všechno“? Ano, protože se většinou jedná jen o ni. Kdyby se chtěli důsledně vzdát „všeho“, museli by bydlet v jeskyni. To však zase nechtějí, jen ve své fantazii. Nebo snad v jeskyni s ústředním topením a koupelnou?

Pozor! Pokud někdo vidí ve zdrženlivosti „vzdávání se“, „obětování všeho“ nebo „vzdání se všeho“, nemá se právě vzdávat „ničeho“, nemá se ničeho zříkat, nýbrž nejdříve má „všechno“ poznat a zkusit, zažít se svým manželským partnerem pravou láskou podloženou oddaností a vést zdravý, uspokojivý, čistý pohlavní život. Nesmí si však v žádném případě namlouvat, že zdravý pohlavní život je něco, co ho táhne dolů a znečišťuje! Když toto činí, pak je zřejmé, že jde o chorobný postoj. Také nesmí být zdrženlivý život nevědomou pomstou vůči partnerovi nebo na sobě samém! Pomstou v důsledku zklamání, nespokojenosti, selhání. Ve správném pojetí pohlavní život sám o sobě v žádném případě nikoho nestahuje dolů, ani neznečišťuje. Dolů nestahuje a neznečišťuje člověka sexualita, ale člověk, který sám ze sebe dělá zvíře místo zdravého, na opravdové lásce a pospolitosti založeného pohlavního života, dělá z něho vědomě zvířecí, dokonce chorobnou a perverzní samoučelnost. Znečišťuje a táhne sám sebe i sexualitu dolů.

Kdo nastoupil cestu jógy a chce postoupit na vnitřní cestě kupředu, nebude dělat ze sexuality žádnou zvířecí samoučelnost. Nebude také hledat v tělesném sjednocení v manželství zvířecí vybíjení, ale projevení vyššího duchovního spojení. Tělesná oddanost ho nebude stahovat dolů a znečišťovat, neboť pohnutkou jeho tělesné oddanosti je právě hlubší, duševní přání po jednotě, po lásce. Proč by tedy měl začínat jógu právě zdrženlivostí? Není-li ještě schopen přeměnit sexuální sílu, potom může být následkem vynuceného zdrženlivého života těžká nervozita, disharmonie, svárliвість, ba dokonce rozpad celého manželství, protože sexuální síla ještě nemůže najít cestu k vyšším střediskům. Manželé si musejí uvědomit, že se nenalézají v manželství náhodou a právě v tomto manželství. Jejich karma je přivedla ke spojení, a proto se právě tímto manželstvím zrychluje jejich pokrok.

Jejich karma jim ukáže, kdy přijde zralost a čas, aby vedli zdrženlivý život a kráčeli dále ruku v ruce v nejvyšší lásce a vzájemném porozumění. Tak se stane manželství nikoli neúnosným břemenem, nýbrž oboustranně velkou obšťastňující pomocí.

Má-li však přesto být manželství těžkým břemenem, zotročením a překážkou na cestě vpřed, potom odpadne od člověka jako opotřebený oblek, jakmile uběhne karmický čas a je zaplácena karmická vina. Útěk z obtížné situace není řešením. Problémy musíme vyřešit, jinak jdou s námi! Jestliže jsme se uvolnili z takových strastiplných spojení vnitřně, pohybuje se osud také ve vnějším světě a zcela nečekaně nám otevře dveře ke svobodě. Manželství samo o sobě není překážkou na cestě jógy. Mnoho velkých světců na Západě, stejně jako v Indii, dosáhlo nejvyšších cílů v manželství.

Tělesné přání odpadne, jakmile člověk dozraje. Poznal kouzelnictví pohlavnosti, prohlédl ji. Tato síla v její nejnižší podobě, pohlavní síla, ho zajímá pouze jako spojka, jako katalyzátor mezi duchem a tělem, jako pomocný pud na cestě vpřed. Ale potom již neříká, že by se musel „všeho“ vzdát, aby dosáhl Boha. „Ničeho“ se člověk nepotřebuje „vzdát“, ničeho se nemusí zříkat! Jakmile je člověk schopný přeměnit sexuální sílu ve vyšší tvar, obdrží ji, a k tomu ještě ve vyšší a daleko hodnotnější formě. *Neztrácí nic, nýbrž získává vše.* Neboť štěstí, které člověk zažívá, nebo lépe řečeno doufá, že zažije v pohlavnosti, *mu zůstává provždy na daleko vyšším stupni*, protože svou sílu nevydává, nýbrž podržuje. Ona zůstává dále v něm pro něho! Neztrácíme ji, nezažíváme ji již více jako krátkodobé, velmi rychle pomíjivé pohlavní štěstí, nýbrž jen v ještě vyšší formě duševní a duchovní blaženosti, která nám zůstává věčně, kterou nemůžeme ztratit, protože: JÁ JSEM TO! Tat tvam asi! To jsi Ty! – říká védantská filosofie.

Dále již nezažíváme tvůrčí sílu (zvanou též Logos) v těle jako pohlavní sílu, jako pohlavní touhu a pud, který mizí, jakmile je uspokojen, ale zažíváme ji bezprostředně jako tvůrčí sílu samotnou, jako tvůrčí radost na stále vyšší úrovni vědomí, jako stále se zesilující, setrvávající, věčný stav bytí. Nemám již více štěstí, nejsem již více šťasten, jsem štěstí samo. Jak může štěstí ztratit svůj pocit štěstí, je-li samo štěstím? Je to čistá otázka vědomí: Jestliže jsem se ještě nestal uvědoměným v Logosu, v Životě samém, zažívám Bytí jako pohlavní sílu, jako pohlavní pud, který působí v mém těle a je životodárným třetí osobě. Stojím-li na vyšším stupni vědomí, zažívám Logos – Život – v sobě jako Lásku, která se projevuje v mé duši jako vznešený cit. A stal-li jsem se uvědoměným v Logosu – v životě samém – zažívám ho v duchu, ve svém Já, jako stav sebeuvědomění, jako sebe sama: JÁ JSEM TO!

Ale stal-li jsem se sám Logosem – Životem – dává to současně nepopsatelný pocit štěstí, které nikdy nepomine, nemůže pominout! Našel jsem, co jsem hledal s nekonečnou touhou od prvního probuzení, od prvního uvědomění! Zažívám dokonalé naplnění, osvobození a vzkříšení! Skálopevná sebejistota a zářivě čisté sebeuvědomění – To jsem JÁ. Toto nezná strachu, obav a nejistoty!

Podle stupně uvědomění se mění projevená forma, označení, zážitek, vnitřní stav, ale podstata této síly zůstává takovou, jakou ve skutečnosti vždy byla. Je to božská tvůrčí síla – Logos – která je naším vlastním životem, je to něco ve mně, co zažívám v sobě, jako *já jsem*, jakmile jsem se stal v něm uvědoměným. Jak může mít ještě nade mnou moc život sám? Jak by mohl život zemřít?

Čím vyšší je stav vědomí, tím vyšší frekvence působí v těle. Když jsme se stali schopnými uvést do činnosti nervová a mozková ústředí, která byla zatím v latentním, spícím stavu a která převádějí vyšší frekvence, jsme také schopni řídit tvůrčí sílu libovolně vzhůru nebo dolů na Jakubově žebříku a používat ji podle svých představ.

Čím vyšší projev, tím vyšší frekvence, tím vyšší napětí, tím větší blaženost. Vysoké napětí zvedá naše vědomí do stále stoupajících stavů, stále blíže Bohu. Boha můžeme zažít jen jako stav Bytí (Jsoucna), jako „Jsem, který jsem“.

Pomysleme, že naše vzory na Západě, velcí světci na Východě, velcí mistři, „rišiové“, by nebyli nikdy tak bláhoví, aby zahazovali, obětovali a potlačovali pohlavní radosti, kdyby byly skutečnou a trvalou radostí. Dosáhli cíle, božského vědomí a s ním tisíckrát většího štěstí a nebeského naplnění! Otázka je jen v tom, hledáme-li přechodné, velmi rychle pomíjivé nebo věčně trvajících štěstí. Neboť sexuální radosti jsou bezpodmínečně vázané na čas. Víme předem, že tyto radosti dříve nebo později, ale v každém případě ztratíme, ať se nám to líbí anebo ne. Čím větší štěstí, tím větší ztráta, jakmile nadejde čas. Jestliže naopak tuto sílu nevydáváme tělem, nýbrž se v ní uvědomíme, protože jsme sami touto silou, jestliže dosáhneme stavu, ve kterém můžeme být sami sexuální silou, potom již neztratíme toto štěstí, protože jsme jím sami! A „Já“ je věčné a nepomine se zánikem těla, *jen se promítalo a projevovalo v těle jako sexuální síla a opět se stáhlo zpět*. Stáváme-li se ale totožnými s promítajícím Stvořitelem, který je vlastní pravou podstatou, a ne již s průmětem a výtvozem, potom v sobě vědomě neseme život. Já jsem Život! A „JÁ“ je věčné. Proto jsou radosti JÁ také věčné!

Člověk, který nemůže zažít svým vědomím Život – Logos, protože jeho nervy nemohou snést tyto nejvyšší vibrace, který se tedy nalézá v přechodné době pozvolného vývoje, může v klidu vést zdravý, na duševní jednotě založený pohlavní život. Pomocí pohlavní jednoty si mohou dát dva lidé mnoho lásky a štěstí, i když je toto štěstí jen pomíjivé. To je nestahuje dolů, ale pomáhá jim vybudovat vnitřní vztah a zažívat spolu opravdové a vznešené stavy. A příroda využívá jejich touhy po lásce a naplnění, okouzluje je svým kouzlem a slibuje jim pomocí sexuality nejvyšší štěstí, aby plodili další generace. Jestliže dva lidé hledali a prožili pohlavní jednotu z pravé lásky, z vnitřního duchovního spojení, potom jim zůstává po pohlavním naplnění pro poučení sounáležitost a láska. Jak dlouho? To je jiná otázka, neboť jestliže se poddali pohlavním přáním a prožili je a věřili-li v okamžiku tělesného uspokojení, že „ted“ přichází slíbené štěstí, ještě právě upadli a k tomuto přelstění vydali své vlastní síly. Většinou ale lidé nehledají pohlavní vztah pro jednotu, ale ze smyslných důvodů a z touhy po tělesném požitku. Nezůstává jim potom nic jiného než velká prázdnota a nuda, jak to můžeme pozorovat u mnoha mladých nebo starších párů. Příroda ale potřebuje potomky, aby život dál pokračoval, a člověk hledá ve své samotě a opuštěnosti porozumění a lásku v pohlavnosti. Padá stále znovu do léčky přírody, dokud si neuvědomí, že ve skutečnosti nehledal to a že mu sexualita nemůže dát to, po čem touží. Potom se obrátí se stále rostoucí pozorností na duchovní cestu. Možná, že ruku v ruce se svou životní družkou.

Osvícenci toto vše poznali. Prohlédli klamné radosti pohlaví a vědí, že člověk v sobě nosí nejvyšší radost, slast a blaženost bez ustání jako *trvalý stav sebeuvědomění*. Že se může stát sebou samým, jestliže nevydává sexuální sílu, nýbrž ji používá k tomu, aby zahřál ještě dřímající, latentní nervová a mozková centra, aby je tím probudil a uvedl do činnosti. Ta ho uschopní, aby se stal uvědoměným ve své podstatě v Bohu, aby dosáhl božského vševědomí. Jako plavou kapky vody v moři, jsou mořem, tak může člověk prodlévat v Bohu, být v Bohu vědomým, být Bohem samým.

Má smysl vést zdrženlivý život jen tehdy, nevznikají-li z toho škody, ale lze-li získat užitek. Jen ten, kdo má otevřený ventil k vyšším nervovým střediskům a jehož sexuální síla může již proto do nich stoupat, je schopný žít zdravě a šťastně zdrženlivým životem bez záporných následků potlačování a získat mimořádné výsledky a pozoruhodné hodnoty tohoto způsobu života. Nepotlačuje totiž, ale používá svou sílu ve vyšším duchovním tvaru, který dává nesrovnatelně více štěstí, než kdyby ji prožíval tělesně jako pohlavní sílu.

Takový vysoce stojící člověk může také projevit velmi vášnivou lásku tělesnou. On – a jen on – je s to nejen prožívat vyšší vibrace pomocí již oživených duchovních středisek jako vysoké duchovní vibrace, ale také je vášnivě vydávat pomocí nižších středisek tělem jako sexuální sílu. Pohlavní napětí kohouta nelze srovnávat s vysokým napětím

plnokrevného hřebce!

Ale také jen velmi vyspělý člověk je v nebezpečí, že propadne výstřednímu životu. Nebezpečí získaného vědění a znalostí spočívá v tom, že se mohou získané schopnosti použít dvěma způsoby – správně nebo špatně. Člověk, který se stal vědoucím nebo polovědoucím, má v sobě možnost, že se zmylí. Místo aby sexuální sílu přeměnil v její vyšší formu, v duchovně tvůrčí sílu, může ji použít pro černou magii, tj. přeměnění duchovní síly v pohlavní sílu, řídí ji shora dolů a ztotožňuje ji s tělem. Proto je důležité, aby *vyšší střediska byla zahřívána a oživována postupně*, neboť jen tak se současně vyvíjí morální síla člověka v rovnováze s tvůrčími duchovními silami a ochrání jej před všemi omyly!

Jsou jógické cesty, které v sobě skrývají toto nebezpečí. K nim patří např. tzv. kundaliníjóga a tantrajóga. Těmito jsou vyšší nervová a mozková střediska drasticky buzena bez ohledu na stupňovitý, zákonitě budovaný, i když pomalejší, ale přesto bezpečnější, duchovní, duševní a tělesný vývoj člověka. Proto je pravý guru – zasvěcený duchovní učitel – se svými mladými žáky velmi opatrný. Jen šarlatán si nevědomě hraje s těmito vyššími pronikavými tvůrčími magickými silami.

Člověka nazýváme „**bílým mágem**“, „bohočlověkem“, stal-li se vědomým na nejvyšší božské úrovni jógickou cestou rovnoměrným vývojem. Dosáhl nejvyšší příčky Jakubova žebříku, **disponuje tvůrčí silou v celé projevené stupnici, ale používá ji dokonale neosobně a sobecky, jako nástroj Boží, jen podle Božích morálních zákonů. Vyzařuje své vysoké síly také do těla, protože v těle žije, ale svým vědomím neopouští pramen, Boha. Jeho vědomí je zajedno s Bohem a neztotožňuje se s tělem. Zůstává vědomě tím, čím je ve své pravé podstatě: Životem, Logosem, Bohem samým.**

Naproti tomu **černý mág**, stojící na vysokém stupni vědomí získaném magickými způsoby, ale ještě zcela osobní, sobecký, morálně nevyvinutý, jedná opačně než bílý mág: **používá božských sil pro své osobní sobecké účely a pro uspokojení své touhy po požitku. Neztotožňuje své vědomí s Bohem, nýbrž s tělem, a řídí božské síly shora dolů, z duchovních do sexuální tělesných center.** Jakmile ale člověk řídí duchovně tvůrčí sílu, kterou měl použít duchovně tvůrčím způsobem, pomocí vyšších nervových a mozkových center, shora dolů a zneužívá ji k osobním, tělesným a sobeckým cílům, jedná jako černý mág.

Základní rozdíl mezi „bílým“ a „černým“ mágem je v tom, že černým mágem je ten, kdo používá božských sil, a bílým mágem je ten, kdo se dává do služby božským silám. Tyto ho tedy používají jako nástroje. Bílý mág se stal dokonale neosobním, proto již také nemůže jednat osobně. Jeho osobnost již neexistuje! Naopak, protože jeho vědomí je totožné s Bohem, jedná v něm a jím Boží vůle.

Černý mág se dává svým osobním a sobeckým způsobem života do služeb tělesným žádostem a požitkům. Tím promarňuje, zrazuje a zabíjí božskou sílu – Logos – své božské JÁ. Také on by mohl konat svými silami zázraky, ale svou zradou na těchto silách, na svém vlastním pravém Já – Bohu – nakonec zabíjí a ničí sám sebe.

Prostý člověk průměrné úrovně vědomí nemá vůbec tušení o možnosti přeměny. Nemůže své síly řídit ani zdola nahoru, ani shora dolů. Poddává-li se takový člověk svým pohlavním touhám a vede-li normální zdravý pohlavní život, nehřeší proti tvůrčímu principu, sídlícímu v jeho nevědomí, protože zdravý pohlavní život není vůbec hříchem. Nestahuje dolů do těla božské síly, neztotožňuje své vyšší Já, kterého si ještě není vědom, s tělem, proto se vůbec nemůže svému vyššímu Já přiblížit, tím méně je zneužít. Vydává tedy normálním způsobem tělesné pohlavní síly, a nikoli síly duchovně tvůrčí.

Zvířata nejsou schopna hřešit pohlavností. Jsou-li vzrušena zdravou silou přírody, vyžijí se přirozeně, tvoří potomstvo a vychutnávají také radosti zdravé

pohlavnosti. Tím je pro ně celá záležitost vyřízena. Ale člověk na jedné straně nedostatečně vyvinutý, na druhé straně polovědoucí vymýšlí rozumem různé metody, jak by mohl své smyslové orgány, aniž si to tyto samy přejí, vydráždit umělými prostředky, a tím ještě více vzrušit, aby užil jen požitku a zvrhlé chlípnosti. Zdravé orgány jsou těmito prostředky oslabovány a degenerovány, protože musejí sloužit těmto smyslným lidem nad své zdravé síly. Lidem, kteří řídí svou životní energii přehnaně do svých pohlavních orgánů, takže tyto si přejí stále nové uspokojení, zbývá stále méně sil pro činnost vyšších orgánů, které slouží duchovnosti. Následkem toho je oslabená vůle, neovládané pocity strachu, duševní a tělesná slabost a neschopnost odporu, pasivita, neschopnost k životu. Tak ztrácí člověk své vyšší duchovní schopnosti, stává se postupně senilním a vyhaslým.

Dokud je člověk ještě nevědomým živočichem, působí v něm jeho síly Logosu nevědomě, automaticky, podle zákonů přírody jako u zvířat. Jeho pohlavní síla u něho působí jako čistě zvířecí tělesný pud, který ho žene k tomu, aby se zbavil pro své nervy nepříjemného napětí z nashromážděné plodivé síly. Podle toho je také jeho stav vědomí jen zvířecím pudem k vybití. O lásce ještě nemá tušení, protože ještě nemůže zažít a duchovně projevit touhu po lásce, spící v podvědomí. Jeho vyšší střediska jsou ještě v latentním stavu, jeho srdce je mrtvé.

Z této zdánlivé smrti ho probouzí jeho pohlavní pud. Ve svém tělesném vzrušení, zahřátý svou sexuální silou instinktivně hledá partnerku. Příroda ho přelstí. Neboť celé pohlavní vzrušení živočicha nemá jiný účel než zplození potomků, vedení velkého proudu života dále, aby se dosáhlo velkého cíle – zduchovení Země. Primitivní člověk nemá o tom všem tušení. Poddává se své tělesné touze po ukojení. Avšak životní způsob lidí a všeobecné lidské mravy mu nedovolují, aby se mohl vyžít ihned, jakmile ho k tomu dráždí pud. Ať se mu to líbí nebo ne, je nucen čekat na ukojení svého pudu kratší nebo delší dobu. Dokonce v primitivních kmenech černochů a Křováků musejí dospělí mládenci čekat se svými zdravými pohlavními touhami na velkou slavnost. Teprve potom jsou zasvěceni do tajemství pohlaví. Ať v jiných světadílech nebo na Západě u bílých ras musí napřed čekat se svým pudem, než konečně najde možnost, aby uspokojil svá pohlavní přání. Naproti tomu zvíře, postižené pohlavním pudem, hledá vhodného partnera a většinou ho ihned dostane. Situace tedy od člověka žádá kratší nebo delší dobu čekání. Během tohoto čekání se v něm stupňuje napětí, a protože nenalézá rychlé uvolnění normální cestou, hledá tato síla v nervových kanálech jinou cestu k vybití. Neuspokojené napětí se samo stupňuje, a tak je člověk nabíjen stále vyššími vibracemi, stále vyššími frekvencemi. Ale stupňují-li se frekvence síly, není již tato síla také totožná s tou, kterou byla dříve. Uskutečnila se první, i když malá přeměna sexuální energie!

Nové napětí, vzniklé nastrodáním, působí nyní svými vyššími frekvencemi nejen na pohlavní orgány člověka, ale i na vyšší orgány, které jsou schopné přenášet a projevovat zvýšené vibrace. Pud působí na jeho rozum. Láme si hlavu nad ideou, aby našel řešení. Tělesné přání probouzí jeho vědomí. Tím se uskutečňuje, i když ještě ospalé, prvé uvědomění. Dříve nebo později najde příležitost, aby mohl vyžít své pohlavní touhy, nemusí je tedy potlačovat. Tím je učiněn prvý krok k přeměně pohlavní síly. Přirozeně to nejde tak jednoduše a rychle, jak se zdá podle tohoto líčení. Také působení je u každého individua různé, ale výsledek je tentýž.

Jak již bylo řečeno, vyvíjí v sobě člověk chorobné nervové, často velmi nebezpečné stavy, jestliže žije zdrženlivým způsobem, přestože ještě neumí převádět své sexuální síly v tvůrčí energii. Tyto stavy se v dnešní psychiatrii nazývají „potlačení“. Jestliže ale v témž vývojovém stádiu zadržívá svůj pohlavní pud na kratší dobu a potom bez zábran prožije, nezpůsobuje si potlačení. Aniž to chtěl, učinil prvé kroky na cestě k přeměně sexuální síly v tomto ještě neuvědoměném stavu. Co ho k tomu přinutilo? Neukojená

sexuální síla. Sexuální síla nám tedy pomáhá přeměňovat sexuální sílu. Rozehrála výše své napětí právě chybějícím ukojením a trochu zvedla a rozšířila vědomí duchovní snahou. A tak člověk stoupá krok po kroku vždy, když nemůže ihned splnit svá sexuální přání, po žebříčku uvědomění o příčku výše, až dosáhne stupně, kdy si uvědomí nejen své tělesné přání, ale také sám sebe, své Já.

Hnací síla v něm ale nepřestává působit a žene jej svým stále opakovaným stupňovaným napětím dále, pomáhá mu a nutí ho, aby zažíval pozvolna odpovídající vyšší stavy vědomí. Pozvolna dosáhne stupně, kdy ve svém vzrušení nezažívá již jen zvířecí pud po vybití, nýbrž zažívá a projevuje první úsvit lidské sounáležitosti, i když ještě v primitivním tělesném projevu. Může to být ještě jen vášnivá touha po vlastnictví a poddanost. Přesto vzniká mezi ním a jeho partnerkou, kterou blíže poznal během tělesného spojení, nový lidský vztah. Dostavují se první něžnosti, první poslové lásky. Jeho mrtvé srdce se pozvolna časem prohřeje a probudí. Vyrůstá z čistě pohlavního pudu po vybití na vyšší, na druhý stupeň projevu – zamilovanost. Tím se stává z bezvýznamného masového člověka individuem, není již dále spokojen bez výběru s každou partnerkou a začíná toužit po partnerce, která se k němu více hodí a je mu více podle vkusu. Možná uplyne více životů, nežli dosáhne z primitivního, nevědomého pračlověka, na jehož stupni začal vývoj, tohoto druhého stupně. Ve věčnosti je dost času.

Primitivní člověk je spoutaný ve vězení pomalého, přirozeného a dlouhotrvajícího vývoje. Začne možná žít v příštím životě teprve na třetím stupni uvědomění. Nyní již svůj pohlavní pud nevyžívá nevybíravě. Je vybíravější a snaží se také, aby se líbil své partnerce. Jeho spojení s osobou druhého pohlaví je směsí sexuálního přání a pocitu sounáležitosti, spojené s lačností po vlastnictví, která je sice primitivní a velmi sobeckou, ale přece nízkou formou lásky. Jeho původně čistě pohlavní pud se proměnil v zamilovanost, která ho váže na určitou osobu. Tato zamilovanost je ještě rozpalována pohlavní silou, stupňovanou čekáním. Tím, že doufá, že dostane tuto jím vyvolanou osobu, se jeho sexuální touha stupňuje.

Takové již výše vyhnané sexuální síly působí zesíleně na vyšší střediska, jestliže při svém vybíjení narazí na překážky. Často uschopňují průměrné lidi k mimořádným výkonům. Mohli bychom vypočítat četné příklady ze životopisů lidí, které ukazují, jakých ostrovtipných a špičkových výkonů jsou schopni milující lidé pomocí svých neukojených pohlavních přání, chtějí-li dobyt nedosažitelného partnera v lásce přes všechny překážky. Neukojená sexuální síla působí silně pobízivě na vyšší střediska, především na rozum. Rozpálený rozum slibuje milujícímu nejvyšší štěstí pomocí splnění sexuálních tužeb. Tímto vzájemným působením je zamilovanost stupňována a oni se rozhodnou již z lásky, že založí rodinu. Když dosáhl svého cíle a oženil se, najde sexuální síla svou cestu jako pohlavní síla a může se nerušeně ukájet.

Většinou se však stanou z ostrovtipných milovnických hrdinů a hrdinek spokojení a unudění měšťáci, až je donutí obraty osudu k nové přeměně sil. Muž začíná, veden přírodou, myslet více na svou práci, aby zajistil své rodině lepší život, i když ještě ne zcela z čistě tvůrčí radosti. Snaží se více vydělat. Tím je nucen, aby vedl do vyšších kanálů více síly, a těmito kanály prožívá větší část své tvůrčí síly. Tak je průměrný člověk nucen svou sexuální silou, svou zamilovaností k tomu, aby svou hnací sílu řídil částečně na mentální úroveň a přeměňoval v myšlenkovou sílu. Učí se pozvolna poznávat radost z tvůrčí síly, a tím také poprvé zažívá jistý druh sebedůvěry. Jeho sebeuvědomění roste a rozšiřuje se. Časem a zvykáním si se lačnost po vlastnictví a žádostivost po své životní družce, která se zatím stala matkou jeho dětí, mění v duševní lidské spojení, v láskyplnou rodinnou sounáležitost, ve vyšší, nesobeckou formu lásky.

Tak řídí nepozorovaně a nevědomě své sexuální síly stále více do vyšších středisek a pozvolna dosáhne dalšího, čtvrtého stupně vědomí. Začíná přijímat a vyzařovat stále

vyšší vibrace. Tyto dráždí a otevírají stále další, vyšší nervová střediska. Začíná myslet ještě více a ne již jen na to, jak ještě lépe uspokojit své pudy, jak by si mohl opatřit ještě více smyslných pohlavních radostí a požitků. Začíná se zajímat také o vyšší věci. Hledá ve svém životě více obsahu, stává se pozvolna individuálnější. Ví, že ho může uspokojit také v tělesné lásce jen partnerka, která se k němu hodí a má plné porozumění. Hledá a očekává od své partnerky v lásce podobný způsob myšlení, podobný vkus. Při svých vystupňovaných nárocích v lásce ale stále řidčeji nachází správnou partnerku, a proto může najít stále řidčeji plné sexuální uspokojení. Čím vyšší je chuť, tím hůře se uspokojuje. Jeho neuspokojené a nasmádané sexuální síly nutí jeho vědomí, aby stoupalo rychleji, ještě výše a vnímalo vyšší vibrace. Tím oživuje nejbližší vyšší středisko. Jeho zájem se zaměřuje na vědění! Tak dosahuje čtvrtého stupně a vrůstá do něho.

Začíná studovat, učit se, chtěl by vyluštit tajemství světa. Jeho duševní horizont se rozšiřuje. Jeho tvůrčí síly se neprojevují jen pomocí těla jako pohlavní síla, ale jako síly myšlení a citu a jako zesílená síla vůle. Dělá „kariéru“, zaujímá možná vedoucí místo, vyčnívá z masových lidí. Protože má v sobě vyšší životní napětí a stal se uvědoměným ve vyšších frekvencích, řídí do svých pohlavních orgánů vyšší vibrace a tomu úměrně se zvětšuje jeho tělesná sexuální schopnost! Čím výše stojí jeho vědomí, tím vyšší a silnější energii může člověk také řídit do svých nižších nervových středisek. A má úměrně vyšší radosti v sexuální jednotě! K tomu ale potřebuje právě tak vysoko stojící partnerku. Hledá ve svém milostném životě stejnorodou, chápající hodnotnou ženu, s kterou může mít hluboké duševní a duchovní spojení. Má zkušenost a ví, že *skutečně obšťastňující radost a dokonalé tělesné a duševní uspokojení je možné jen s důstojnou, stejně hodnotnou partnerkou. Musí mít schopnost sledovat ho až do stejně vysokých vibrací a tyto opětovat celou bytostí, nažhavenou vášnivou a vznešenou láskou!* Zná již ohromný rozdíl mezi kvantitou a kvalitou a žije podle toho, protože jinak již žít nemůže.

Velice smutné je potom, mohl-li by člověk vyššího stupně vývoje prožívat a dávat v lásce docela vysoké napětí, ale partnerka ho nemůže následovat. Jak strašně sám se cítí takový člověk!

Čím duchovnějším, čím diferencovanějším a individuálnějším se člověk stává, tím je pro něj důležitější, aby jeho manželský partner odpovídal jeho vývojovému stupni. Čím je charakter člověka vyspělejší, tím méně může žít v lásce s partnerem, který se k němu nehodí, a nemůže mezi nimi vládnout mír. Čím výše člověk stojí, tím je pro něj důležitější, aby duchovní stupeň jeho partnera, inteligence, způsob myšlení, názory až do detailů v lásce, dokonce celá povaha se k němu hodily. Jen s ním může mít také obšťastňující, uspokojující sexuální spojení, ve kterém zažijí obě části dokonalou jednotu v duchu, v duši a v těle.

Tak člověk pomalu vyrůstá do pátého stupně. Na tomto stupni je tak daleko, že může projevovat své tvůrčí síly právě tak jako sexuální, jako duševní, mentální a duchovní energie a také jako stále stoupající zocelující se sílu vůle. Vyzařuje svou sílu podle svého stavu vědomí ve směru svého přítomného zájmu částečně již čistě duchovně, částečně duševně a také tělesně. Oživil svá vyšší nervová a mozková střediska, která mají schopnost přenášet čistě duchovní energii a vysoké napětí. Odpor jeho nervů, jeho těla je tak vystupňován, že může unést beze škody vysoké duchovní vibrace a projevovat je jako sexuální sílu. Ve své lásce je vášnivý, projevuje ji z vnitřní, duchovní sounáležitosti. Jeho již od narození silné, odolné pohlavní orgány jsou tomu úměrně schopny projevovat vysoké vášnivé napětí. Všechny ventily na pěti úrovních, od duchovní až po tělesnou, jsou otevřeny. Jen dvě mozková střediska, která jednou povedou nejvyšší božské vibrace, jsou ještě v latentním stavu.

Jestliže člověk vyzařuje všechny své síly rovnoměrně, pak také samočinně vyvinul všechny orgány svého projevu rovnoměrně. Proto žije vysoce duchovní člověk v hezky

tvárováném zdravém silném těle. Teprve na tomto stupni může člověk vzdát své sexuální projevy, chce-li, aniž by utrpěl škody, bez chorobné nervozity a jiných potíží. Může totiž bez zábran projevovat své síly na vyšších úrovních. Kam také řídí svůj zájem, to jest své vědomí, tam se projevuje jeho vysoká tvůrčí síla prostřednictvím nervových a mozkových středisek a patřičných orgánů. Může projevovat svou tvůrčí sílu jako sexuální sílu a zažívat jako lásku, plodit děti, nebo zamíří-li svůj zájem do světa idejí, může projevovat vysoké duchovní tvůrčí a sugestivní myšlenky a rozsévat je jako plodné semeno. Stal se intuitivním a sugestivním, jeho hypnoticko-magické schopnosti se vyvíjejí a projevují. Pomysleme na velké génie, kteří nejen vlastnili velkou potenci a zažívali velkou vášnivou lásku, ale také pronikli celé lidstvo svými vysokými a tvůrčími ideami, dosaženými inspirací. Plodili s lidstvem duchovní děti, tvořili nové světy a řídili osud Země na nové dráhy právě tak, jak mohli obšťastňovat tělesnými silami ženu a plodit s ní děti.

Z dějin víme, že velcí géniové žili často během tvoření bez projevů lásky mnoho měsíců. Vydávali všechny své síly v duchovním projevu. Potom však projevovali s nezmenšenou potencí vášnivou lásku a oddanost. Tito lidé na páté úrovni uvědomění již v sobě zažívají tvůrčí sílu jako stav bytí. Zažívají ji v sobě jako radost z tvorby, *jako bytí* a působí v každém směru magicky a tvůrčím způsobem. Je lhostejné, projevuje-li takový člověk své síly jako vědec, politik nebo státník, panovník, filosof nebo umělec, skladatel, malíř, sochař nebo spisovatel. Pronikavost jeho působení ukazuje jeho velikost. Je jedno, na kterém místě Země a v které době tito tvůrčí lidé žili a působili, nebo žijí a působí ještě dnes. Stojí a působí mimo čas a prostor! Jejich působení září nad celou zemí v každé době jako božské světlo a toto světlo rozšiřuje svůj jasný svit nad světem konečnosti a přechodnosti.

Známe mnoho příkladů, že tito titánové mohli žít dlouhý čas bez jakéhokoli projevu sexuální síly a zůstat bez potlačení harmonickými a zdravými. Jednou se ptali Beethovena, proč se nežení. „Jak bych mohl psát svou hudbu, kdybych vydával své síly v manželském životě?“ byla jeho odpověď.

Člověk totiž nemůže sloužit dvěma pánům. Musí se rozhodnout, chce-li řídit tvůrčí síly do vyšších nebo nižších středisek. Skutečně velcí lidé nikdy nevedli výstřední život.

Tak se pozvolna zvedá vědomí člověka na šestý stupeň Jakubova žebříku. Na tomto stupni stojí proroci, svatí, velcí učitelé na Západě a velcí mistři a rišiové na Východě. Poznali tvůrčí sílu na každé úrovni a dosáhli nad ní dokonalé vlády. Tito vědí, že pro ně, kteří používají životní energie jako tvůrčí síly, a mohou proto poznávat a zažívat radosti a štěstí ducha, by znamenalo bezpodmínečně smutnou ztrátu, kdyby tuto božskou sílu vydali tělem. Od nich odpadlo pohlavní tělesné přání jako zralá skořápka z plodu. Mají právě tak zdravé a silné pohlavní orgány jako ostatní, protože duch staví tělo a síla ducha se projevuje v dokonalém těle. Ale protože tělo poslouchá ducha, pracují pohlavní orgány pro vlastní tělo, zásobují je potřebnými hormony, aby ho udržely silným a zdravým a řídily do něho stále znovu životní sílu.

Pohlavní potence je u nich ve stavu klidu. Síly, které by dráždily tyto orgány k plození nových generací, jsou vedeny do vyšších nervových a mozkových středisek a jsou vyživány jako duchovní síly božsky tvůrčím způsobem. Tito lidé se vzdávají lidské tvůrčí aktivity, nepíší ani literární díla, ani neskládají pro veřejnost hudbu, nesnaží se o věhlas a světský úspěch, nýbrž vyzařují svou tvůrčí energii jen jako božskou duchovní inteligenci, jako univerzální, božskou lásku. Tato je ta nejvyšší, nepochopitelná, vše pronikající síla Boží. Jediná činnost proroků na Zemi spočívá v tom, aby ukázali cestu ke spáse a vzkříšení těm lidem, kteří ještě žijí v temnotě a v polosvětání a trpí a již bojují všemi silami, aby se osvobodili ze svého utrpení. Tito lidé jsou sluhové Boží.

Na sedmém stupni člověk vyvinul své vědomí tak dalece, že může ovládat a používat všechny tyto formy energie tvůrčí božské síly od nejvyšších frekvencí, aniž by

sestupoval svým vědomím do nižších úrovní. Zažívá život v sobě vědomě, to znamená, že je svým vědomím život sám. V dokonalém sebepoznání, v božském stavu sebeuvědomění, v absolutním stavu přítomnosti, v *němž nezůstala nevědomou ani ta nejmenší část jeho bytosti*, je totožný vědomě s Bohem, je s ním vědomě za jedno. Rozumí tomu a může sám říci to, co řekl Mojžíš, protože také on mluvil tváří v tvář s Bohem, že jméno Boží je „JSEM, KTERÝ JSEM“.

To je nejvyšší stupeň vědomí, v němž přestává dualistický stav TY vůči Stvořiteli a lidské Já se stává jednotným s Bohem, monistickým vševědomím. Lidem, kteří dosáhli tohoto stupně, říkáme bohočlověk. Proto říká bohočlověk, kterého lidé na Západě nejlépe znají, ale nejméně mu rozumí, o sobě „JÁ a OTEC jedno jsme“.

Kdo cvičí jógu, aby mohl šplhat rychleji po velkém Jakubově žebříku uvědomování, musí řádně poznat sexuální sílu, která jediná a sama mu může pomáhat vzhůru, od nejnižšího stupně až po nejvyšší. Musí si ji plně uvědomit, spoutat ji jhem svého ducha, to znamená, že musí sexuální sílu přeměnit v duchovní tvůrčí energii.

Jak již bylo vysvětleno, sexuální síla, tato svět oživující energie, tvůrčí princip – Logos – a ať jsme si ji vědomi nebo ne, tato síla je pravá podstata člověka, jeho vlastní Já, jeho vlastní Stvořitel, vyjádřeno v první osobě: „Já jsem To“. Proto nelze sexuální sílu zničit, protože to by znamenalo, že člověk zničí sám sebe. Sexuální sílu lze jen přeměnit, lze ji jen být! A když člověk dosáhl pomocí této síly dokonalého sebeuvědomění, a tím se stal pánem nad sebou samým, stal se současně také pánem nad sexuální silou, nejmagičtější ze všech magických sil, protože on sám je tato síla. Dokonale uvědomělý člověk nazývá sexuální sílu JÁ. Takový člověk může sexuální silou, kterou přeměnil v božskou tvůrčí sílu, působit zázraky a tvořit kolem sebe nové světy. Stal se pánem nad celou přírodou se všemi jejími silami a všemi jejími projevy. Stal se bílým mágem, bohočlověkem.

Velmi dobře známé znázornění svatého Jiřího ukazuje tuto pravdu názorně: Velký svatý, vševědoucí, zvítězí nad drakem – sexuální silou – ale nezabije draka, jen jej svým kopím spoutá. Neboť ho potřebuje, potřebuje bezpodmínečně oheň, sílu draka, aby došel k Bohu, aby se stal Bohem. Nesmí svou vlastní hnací sílu zabít, jen ji spoutá. Neboť kdyby zabil draka, zabil by sebe sama. Potom by nemohl rozžhavit svá vyšší nervová a mozková střediska a vyzařovat sexuální sílu jako božskou tvůrčí sílu. Chceme-li dosáhnout svého cíle, Boha, potřebujeme nutně sexuální sílu, abychom ji, spoutanou naším jhem a přeměněnou v tvůrčí sílu, použili jako hnací sílu k zduchovní, k osvobození a vzkříšení!

Lidé, kteří nastoupili jógickou cestu, mají většinou za sebou několik stupňů a mají v sobě z minulých vtělení, i když nevědomě, zkušenost, že sexuální síla nesmí být zneužita. Nechtějí se již nechat spoutat klamem přírody, nýbrž se chtějí od něho osvobodit. Ale také oni museli někdy získat své zkušenosti se sexuální silou, protože je tvůrčím projevem Boha, projeveným na nejnižší úrovni, na úrovni hmoty, jako do hmoty zhuštěná, tedy materializovaná duchovní síla. Jestliže člověk prožívá tuto sílu podle zákonů přírody, není to hřích. Hříchem, pokud je tento pojem vůbec oprávněný, by to bylo tenkrát, kdyby bylo sexuality zneužito k tomu, aby se stáhly dolů vyšší energie a vydaly samoučelně, bez vnitřní sounáležitosti, přehnaně a perverzními a umělými prostředky podrážděnými žlázami. Tím člověk ztrácí svou sílu vůle a sugestivní sílu a velmi oslabuje své pohlavní orgány. Všechno, co je děláno nad normální přání přírody z touhy po požitku, samoučelně, nenormálně předrážděnými orgány, snižuje všeobecně životní energii, duchovní schopnosti a charakter člověka. Naproti tomu sexualita, prožitá zdravě a normálně, má k tomu své právo.

Z dějin lidstva až do dnešních dnů známe mnoho vysoce vyvinutých lidí, kteří disponovali vysokými duchovními silami, a přesto prožívali lásku v její tělesné podobě silně a vášnivě, aniž stahovali své duchovní síly dolů. Používali právě své tvůrčí energie správně podle Božích přírodních zákonů. Zažívali tělesnou lásku a oddanost ze zdravé

zamilovanosti, vydávali tedy *tělesné síly tělesně*. Nepřeměnili duchovní božskou tvůrčí energii v tělesnou sílu a nepoužili ji v protichůdném směru, nestáhli ji dolů, k perverznostem, k prázdné, čistě smyslové vlnosti. Nikdy nebyli bez vůle sexualitě vydanými chlípničky, nýbrž zůstávali pány nad sebou samými a nad sexuální silou. Přesto je jisté, že tito vášnivě milující géniové, byť byli tak velkými, nemohli být proroky, bílými mágy, světci nebo Božími lidmi, dokud se nevzdali svého milostného života. Přes svou lidskou velikost ještě byli ztotožnění se svým pohlavím, byli ještě pohlavními bytostmi. Když se během své tvůrčí práce vyzvedli do výše Božího Ducha – který nemá pohlaví! – a byli s ním, se svým géniem během této doby zajedno, kleslo po práci jejich vědomí opět na nižší lidskou úroveň, kde se opět stali pohlavními bytostmi. Nebyli totiž ještě „celkem“, byli teprve na cestě, jak se stát *celkem*.

Světec, Boží člověk, zažil tyto zkušenosti v dřívějších životech a příroda ho již nechce lákat do svých léček. Nevydává již tvůrčí sílu pohlavními orgány, nýbrž si ji ponechává pro své vlastní tělo, aniž by se ztotožňoval s hmotou, s tělem. Je uvědomělým a zůstává v pramenu Boží potence, on sám je tímto pramenem jako jeho vlastní „Já“ a již z tohoto stavu uvědomění nespadá dolů na pohlavní, hmotnou úroveň. Tak řídí do svého těla vysoké duchovní, vysokofrekvenční energie, které ho plně přeměňují, takže hmota těla světce nebo bohočlověka je zásadně rozdílná od hmoty těla průměrného člověka. Duchovní síly usmrcují všechny bakterie a viry, proto jsou zasvěcenci imunní vůči všem nemocím. Tyto síly udržují tělo v mladistvém stavu, protože tělesné buňky jsou stále obnovovány vysokými frekvencemi a vysokým napětím ducha.

Hormony pohlavních žláz zde nejsou jen k tomu, aby daly lidskému tělu schopnost plodit potomky, ale nadto hrají netušeně velkou roli ve výstavbě a udržování mladistvých sil pro vlastní tělo. Sexuální síla je životní síla sama, klíč mezi duchem a hmotou. Může nejen dát život nové bytosti během pohlavního spojení, ale může také nepřetržitě nabíjet vlastní tělo novou životní energií, ponechá-li si ji pro sebe a zná-li tajemství její přeměny. Světec, zasvěcenec nepohrdá svým tělem, ale vysoko si ho cení jako zázračného nástroje, který dává člověku jedinečně vhodnou sílu ke šplhání po velkém Jakubově žebříku. Ale protože je zasvěcenec uvědomělý ve svém vlastním božském Já – které nemá vůbec pohlaví – nepotřebuje ani tělesně a duševně doplňující polovinu. Stal se ve svém vědomí v každém ohledu celkem. Tak může podle své vůle podržet a použít životní energii pro své vlastní tělo, i když jeho tělo projevuje stále ještě dokonale normální a zdravou část celku, pohlaví, jeden pól.

Jak již bylo často zdůrazněno, je pohlavní síla spojovacím článkem, katalyzátorem mezi duchem a hmotou. Kdyby neměl člověk moci projevovat sexuální sílu, kdyby mu měly orgány projevu chybět nebo kdyby byly nevyvinuté, přestárlé nebo snad poškozené, potom nemůže dosáhnout řádného bezprostředního spojení mezi svou duchovností a tělem, mezi svou duchovností a přírodou. Může sice ve svém vědomí dospět na nejvyšší duchovní stupeň, ale magickou sílu ducha nemůže přivést ani svému tělu, ani tělu jiného člověka. Vysokého duchovního vědomí může dosáhnout, dokonce je to možné, na smrtelné posteli, ale magických sil, zvaných siddhis, ne. Může se stát osvícencem, světcem, ale nikoli zasvěcencem, mágem. Kde není topivo, není možný oheň.

To však nemusí zarmoutit čtenáře, kteří již ztratili pohlavní schopnosti. Neboť člověk nemůže nikdy vědět, kdy je s konečnou platností impotentní. Známe případy, kdy staří muži cítili náhle netušenou potenci, ačkoli se již léta měli za impotentní. A to není tak vzácné, jak se běžně myslí! Na druhé straně se lze ptát: Je pro každého nadevše důležité, aby mohl regenerovat své tělo, stát se jasnovidným a dosáhnout ještě jiných magicko-okultních sil? Není na tom dosti, může-li zažít nejvyšší stavy vědomí, mluvit v duchu tváří v tvář s Bohem, žít na zemi v nekonečném míru a moci ji opustit po uplynutí času na kosmických hodinách? Osudy lidí jsou různé! A každý musí sám vědět, co si Bůh od něho

přeje.

Věc závisí na tom, čeho chceme dosáhnout! Neboť to, čeho chceme dosáhnout v našem nehlubším přesvědčení, ukazuje, k čemu jsme již zralí. Ti, kteří se ještě nechtějí vzdát pohlavního života, i lidé sexuálně neschopní musejí počítat s tím, že mohou sice v duchu dosáhnout docela vysokých stupňů, ale přeměnu sexuálních sil ve tvůrčí síly, to znamená očekávání, že se stanou zasvěcenci, si musí schovat na příští život. Jednou dosáhnou všichni lidé nejvyššího, božského stupně a potom také nebudou chtít nic jiného, než být božským JÁ, které znamená právě to vše. Ale to, co nepoznal a nevychutnal někdo ze zkušenosti, bude ho stále stahovat zpět. Nepoznané v člověku to tak chce mít. Neodporujeme tedy, nýbrž zkusme vše, co jsme ještě nezkusili, tak rychle, jak je možné poznat a nechat za sebou, pokud možno dříve, než „vlastní zdroj“ zmizí. A ptejme se: Chceme zůstat otroky hmoty, těla, nebo se chceme stát pánem nad hmotným světem, nad přírodou, nad svým vlastním tělem? Chceme dosáhnout vědění a moci „celku“ a zakoušet u Boha věčný mír? Chceme dál zůstat smrtelníky, nebo chceme vstát z mrtvých a „stát se živými“?

Touha po jednotě a její úchytky

Bůh je věčné Bytí, Život, a Bůh vyplňuje celý vesmír. Bůh, věčné Bytí, Život, kde ještě v sobě spočívají oba póly, je Jednota, která nezná dvojnost. Ani Bůh, ani Bytí, ani Život nejsou dělitelné. Tato absolutní, božská, jediná a jedinečná jednota se projevuje v každé bytosti jako její Nadjá, které vybudovalo hmotnou formu této bytosti, aby se mohla projevovat. Je tedy jen jediné, nedělitelné, neohrazené nekonečné Nadjá: Bůh! A nejnuitnější bytí každé živé bytosti je toto jediné, nedělitelné, božské Nadjá. Časovými slovy: Boží Já je Duch a celé stvoření, viditelný vesmír je jeho tělem. My lidé jsme buňkami tohoto gigantického těla, schopnými projevovat to nejvyšší, jako projevují mozkové buňky v našem těle to nejvyšší v našem mikrokosmickém bytí. Každá bytost tedy obsahuje ve svém nevědomí, kde je celkem, jednotu v sobě samé, a tato jednota se v ní projevuje tím, že má nevědomý pud po rozplynutí do jednoty se vším, co je, se všemi bytostmi a po sjednocení se s nimi. Já, které potřebuje předávání života za účelem produchovnění hmoty, využívá této touhy po sjednocení a projevuje ji a plní v bytostech dvěma velkými pudy sebezáchovy a zachování druhu. Oba jsou tedy formami projevu touhy po jednotě.

Ve formě pudu po zachování druhu nutí Logos živočichy, aby se sjednocovali s jinými živočichy, aby udržovali život v jedné a téže hmotné formě – v jednom a též těle. Formou projevu pudu po zachování druhu jsou bytosti vedeny k tomu, aby předávaly život dále jiným, následujícím bytostem, tedy jiné hmotné formě, jiným tělům, a tím udržely pokračování života v každém druhu a způsobu.

Působení pudu po zachování druhu je příčinou, proč větší živočichové polykají menší z pudu po jednotě. Příroda využívá tohoto pudu zároveň k tomu, aby své výtvořky uživila. Ale živočichové mají tuto touhu po jednotě i bez hladu. Kdo již pozoroval, jak se kočka, která již chytila a sežrala mnoho myší, tedy by neměla být v žádném případě hladová, vrhá s vášnivou žádostí na nově objevenou myš a horečně ji pozře, aby ji v nejkratším čase vyvrhla, toho musí bezpodmínečně napadnout, že za hladem, za žravostí působí větší síla, totiž pud po jednotě. Živočichové mají pud po sjednocení s jinými živočichy bez pohlavního spojení, pud po dosažení totožnosti s jinými. A protože otvorem k nitru jsou ústa, chtějí být nejkratší cestou zajedno s jinými živočichy, totiž vzít do úst, sníst a polknout. Zvířata se tomuto pudu poddávají a požívají se vzájemně. My lidé to děláme také, jen živočichy nejdříve uvaříme nebo upečeme. Tygr také následuje pud, pronásleduje-li antilopu a sežere ji. A všechna zvířata, která se koušou a žerou, to činí ze

stejného nevědomého pudu po sjednocení. Také my lidé známe tento pud, zvláště v případech, kdy nepřichází v úvahu pohlavní styk. Malé dítě bere vše do úst, aniž by mělo hlad, a my dospělí říkáme „Miluji tě tak, že bych tě nejraděj snědl“, milujeme-li někoho velice. A když milujeme, máme nerealizovanou touhu přitisknout druhého na srdce, kousnout ho, vtáhnout do sebe. Nevědomý pud po jednotě!

Působením pudu po zachování druhu projevují živočichové pud po jednotě, zatímco napodobují jednotu Boží, ve které v sobě oba póly spočívají, pomocí pohlavních orgánů.

Jak je to moudře zařízené, že pud po uskutečňování Boží jednoty nutí oběma pudy živočichy na jedné straně udržovat život, vyživovat tělo, jíst, na druhé straně dávat dále život novým bytostem, plodit nové bytosti.

Protože v božsky-duchovním prapůvodním stavu spočívají v sobě v dokonalé rovnováze dva póly tvoření, pozitivní a negativní, dávající a beroucí, síla a odpor, není na duchovní úrovni odtržené mužské a ženské pohlaví, ale je jen doplňující jednotu obou. Duch je celek!

Ve stvoření hmotného světa je záporný pól vyvržen z jednoty. Tak se póly rozpadají do dvojnosti a stojí proti sobě jako Bůh a ďábel, jako síla a odpor, jako muž a žena. Ale jednotu mezi nimi oběma nepřestává, projevuje se potom, když jsou vzájemně odtrženi, jako napětí, které oba póly přitahuje k sobě a do sebe (přitažlivost, gravitace). Na duchovně-božské úrovni splývají a spočívají póly v sobě a tělesné pohlavní spojení je zobrazujícím, napodobujícím obrazem této Boží jednoty. Ale splnění je ve hmotném těle nemožné, protože hmota izoluje, trhá a udržuje póly od sebe vzdálené, navzdory opakovanému zoufalému pudu a pokusu o splnění pravé jednoty. Pohlaví se pokoušejí spojovat, ale potom se opět rozpadají, a to se opět opakuje opět a opět, až do věčnosti. **Skutečná jednotu je tedy na hmotné úrovni nemožná. Ale člověk, jediný a sám ze všech bytostí, může v sobě zažít sjednocení pólů jako čistě duchovní stav vědomí, i když jeho tělo projevuje podle stávajících přírodních zákonů pohlaví, pokud je zdravý. Neboť v Duchu se oba póly neodtrhly, spočívají v sobě, a člověk v sobě může mít (nést) tuto jednotu jako stav vědomí, stane-li se uvědoměným v duchu.**

Oddělení pohlaví tedy existuje jen na hmotné úrovni, ve hmotném, izolujícím, odporujícím světě, v těle. Tělo projevuje jen polovinu Boží jednoty a zkouší dosáhnout jednoty nikoli vnitřně, v duchu, nýbrž vně, s tělem stojícím mimo, patřícím jiné bytosti. Tak vzniká tvůrčí, životodárný, plodivý akt.

Hmotný vnější svět je světem izolace, oddělenosti, je světem dobra a zla, dávajícího a beroucího. Je nemožné dosáhnout ve vnějším světě jednoty. Musíme svým vědomím přestoupit z konečnosti, kam patří naše tělo, do věčnosti, kam patří naše Já, a to, co je v těle nemožné, hledat ve vnitřním světě, v duchu jako stav vědomí, dosáhnout toho a zažít to. Neboť můžeme zažít duchovně jednotu doplňkových polovin, harmonicky v sobě spočívajících, jen v našem nitru, v našem Já, které je Bůh. Člověk může spojit oba póly ve svém vědomí.

V nejvyšším, duchovním stavu vědomí zažíváme touhu po vnitřní, Boží jednotě a po její naplnění jako velmi pozoruhodný pocit. Tento pocit není pozoruhodný pro průměrné lidi, protože ho všichni znají a mají, nebo v sobě alespoň nosí přání, aby ho od někoho dostali. Zvykli si na něj tak, že ho mají za samozřejmý, a vůbec nepřemýšlejí nad tím, že tento pocit není samozřejmý, ale je nejvýše pozoruhodný. A ti, kteří si ho v sobě ještě neuvědomili, jsou z toho důvodu neschopni porozumět tomu, co a jak je to! Nemá to s tělem vůbec nic společného. **Tento cit nazýváme láskou.** Abychom předešli nedorozumění, nazýváme ho **univerzální láskou.**

Tomuto slovu samozřejmě rozumí každý člověk podle stupně svého uvědomění jinak! Bez ohledu na to, chceme-li analyzovat, co je láska, mohli bychom se vyjádřit asi takto: **Cítíme ve svém srdci příjemné, obš'astňující teplo.** Není měřitelné teploměrem,

a přece ho pociťujeme jako „teplo“. Vyzařujeme toto teplo, aniž to chceme. Tato vyzařování jsou neviditelná, neměřitelná a nedokazatelná, přece toto vyzařování lásky z nás, jako i z druhých bytostí, cítíme tak zřetelně, že je nemůže žádný člověk popřít. Vyzařuje samo a působením tohoto citu máme přání spojit svou bytost s vesmírem nebo s něčím, co „milujeme“. Je znám výraz: „Jsem tak šťasten, že bych objímal celý svět!“ Tedy: Touha po jednotě bez tělesné reakce. **Tento cit nemá nic společného s pohlavní touhou, nemá vůbec nic společného s tělem, protože vůči celému velkému světu nemáme přece smyslnou pohlavní touhu, a je přesto zde. Je to čistě duchovní cit, čistě duchovní stav.**

Člověk by se chtěl rozplynout do vesmíru, vejít do něho, sjednotit se s ním, jako se sjednocuje kapka deště s oceánem, padne-li do něho. Této čistě duchovní lásky je schopný jen člověk vysoce vyvinutý, který již aktivoval svá vyšší nervová a mozková střediska, a je proto schopný přenášet čistě duchovní vysoké frekvence. Níže stojící člověk se svým nevyvinutým vědomím promítá božskou lásku do těla a dělá z ní pohlavní atrakci. Nemůže ještě duchovní frekvence unést a pochopit svým rozumem. Duchovní stupeň tedy neukazuje, co člověk ví, protože může mít skvělý rozum i bez vysokého duchovního stupně. Nezáleží také na tom, je-li člověk dobročinný, neboť dobročinný může být také podle rozumu, přičemž napodobuje člověka plného lásky. **Duchovní stupeň se ukazuje na bohatosti lásky, kterou má člověk v sobě.**

U lidí na nejhlubším, ještě nevědomém stupni se projevuje pud po jednotě Nadjá také, ale protože je jejich vědomí ještě totožné s tělem, ve velkém omylu, v úchylce, chtějí zažít a projevit v těle pud po sjednocení s celým světem. Chtějí dát své tělo každému, stát se jednotným v těle s každým, s kým je to možné, a činí to také bez výběru. To má ten smutný následek, že tito lidé, hledající v podstatě právě lásku, i když zcela falešným způsobem, se zahazují, vzdávají se své lidské důstojnosti a prostitují. Zákony ducha jsou protichůdné zákonům hmoty, těla. Jsou-li tedy duchovní zákony na duchovní úrovni božské, potom jsou na úrovni hmoty, projevené tělem, satanské. A právě tak je tomu opačně. Zákony hmoty, projevené duchem, jsou také satanské.

Je pochopitelné, že ti, kteří prostitují, jsou opovrhováni těmi, kteří svým vědomím stojí o něco výše. Za prostitující zde nejsou označovány jen oficiální prostitutky, protože jsou mezi nimi často také lidé, kteří takto klesli jen vlivem nepopsatelné bídy. Zde jsou za prostitující označeni lidé, kteří se bez donucení bídou, více nebo méně nevybíravě předhazují komukoli.

Kdo již jednou mluvil s prostitujícími, ať již ženami nebo muži, jako člověk s člověkem, a viděl jejich smutný pocit znehodnocení, bezcennosti a beznadějného upadání, jejich hluboké zoufalství a sebeopovržení a zeptal se, proč pokračují v takovém životě, dostane vždy přibližně stejnou beznadějnou odpověď: „Hledám přece trochu lásky!“ Tito chudáci nevědí, že právě tím, co dělají, zrazují právě tu lásku, kterou hledají, protože to nedělají z vnitřní sounáležitosti, spojující dva lidi. Zvláště smutné je to u žen, které měly být ukazateli cesty muži na dlouhé cestě k Bohu, k božskému uvědomění.

Člověk velmi nízkého vývojového stupně, který zažije tělesnou jednotu jen jako tělesné vybití bez vnitřního přilnutí, bez výběru, aniž by cítil vůči své partnerce, svému partnerovi, duševní lásku, upadne dříve nebo později ve strašný strach a prázdnotu. Nevědomí lidé nevědí, jak hluboké spojení vytváří pohlavní sjednocení mezi mužem a ženou. Muž a žena přebírají část z neviditelné bytosti druhého. Pomysleme jen na to, jak může člověk ozařovat a nabíjet již svou přítomností neživý prostor, místnost, vlakové oddělení nebo jeviště divadla tak, že přítomnost je možno cítit, ještě když již tento prostor dávno opustil. Zanechal tam své vyzařování, a tím nabil stěny, nábytek, snad křeslo, v němž seděl, takže např. pes, ale také citlivý člověk poznají a cítí jeho vyzařování dlouho potom, co místnost opustil.

O co silnější je vzájemné působení lidí, kteří spolu zažijí pohlavní styk! Jak často můžeme pozorovat, že lidé mění postupně svou povahu, charakter, často ve špatném, ale také i dobrém směru, a přizpůsobují se svému partnerovi, jestliže pokračují v pohlavním spojování s milostným partnerem, který se k nim nehodí. Mezi dvěma lidmi, kteří spolu vedou milostný život, a také tenkrát, jestliže se pohlavně setkali jen jednou, působí vzájemně mimořádné neviditelné síly, protože pohlavní síla je totiž tvůrčí, je to člověk sám! A je-li člověk ještě pevně přesvědčen, že na něj nemají účinek síly a vyzařování „nezajímavé“ nebo „bezvýznamné“ bytosti, přesto v sobě nese následkem toho netušeně hlubokou pečeť. *Ale lidé nechtějí uznat to, co se děje v jejich nevědomí.*

V díle Dante Alighierioho „Božská komedie“ je tato pravda výstižně znázorněna: V jednom pekelném oddělení spatří Dante mnoho srostlých duší – vždy jednoho muže a jednu ženu – kteří létají beznadějně kolem a vzdor vší námaze se nemohou od sebe vzájemně osvobodit, přičemž nevýslovně trpí. V době svého pobytu na Zemi spolu byli spojeni jen tělesnými milostnými vztahy, ale ne skutečnou láskou a hlubší sounáležitostí. Příčinou jejich setkání byla zvířecí samoučelnost a hrubá smyslnost. Proto je také nyní poutá jejich vlastní znečištěná duševní aura a také pokračující nezhasitelná vzpomínka na jejich čin nepřetržitě navěky.

Znečištění neviditelné bytosti člověka nenastává jen tím, že člověk zažívá pohlavní styk s nižšími, nečistými bytostmi. Nastává také tenkrát, mají-li pohlavní styk nejen bezpodmínečně špatní, bezcharakterní nebo nečistí lidé, nýbrž také jednoduše nevědomí, s mnoha milostnými partnery po sobě, bez výběru křížem krážem, dnes s tím, zítra s oním. Na paletu můžeme nanést nejpěknější, nejčistší barvy, přesto dostaneme bezúspěšnou špinu, jestliže je všechny smísíme. Dříve krásné barvy zcela ztratily svůj charakter a není již možné je rozeznat. Můžeme tedy rozumět tomu, proč mají prostituující všechna tato typická bezúspěšná, nečistá vyzařování, proč dokonale ztratili svůj individuální lidský charakter, takže jsou již zdálky patrní jako prostituující. Ještě smutnější je, když se mladé dívky, pocházející z řádných, dobrých rodin, špiní z pouhé nevědomosti nebo nudy tím, že se stýkají pohlavně s prvním nejlepším, kterého právě potkaly, a druhý den nebo za týden již s některým jiným, potom se třetím nebo čtvrtým.

Kolik trpělivosti, námahy a lásky a kolik času je třeba k tomu, než mohou být odstraněny z takto zlomené mladé duše všechny špatné dojmy, nasbírané nečistoty a strašný pocit méněcennosti a než je vybudována nová sebeúcta! A kdo neměl příležitost pozorovat tyto okolnosti osobně, neuvěřil by, že partneři a partnerky, kterými se tito zoufalci cítili na základě společného pohlavního zážitku pošpinění a znehodnocení, si odnesli s sebou domů stejně špatné, srážející dojmy. *Nepošpiní se tedy vzájemně osoby, protože nikdo z nich nebyl nečistou bytostí, ale pohlavní styk, zažitý vzájemně nevybíravě a bez lásky, jako takový.*

Dnešní civilizovaný život je tak zvrhlý, že lidé již nemají příležitost udělat něco hrdinského, čím by mohli zažít pocit, že mají cenu, že jsou velkolepí. Mladí si sednou do kina a dívají se nadšeně na to, jak obdivuhodný kovboj nebo detektiv převyšuje a porazí všechny ostatní svými nadlidskými schopnostmi, ale všeobecně nemají příležitost a možnost, aby osobně vykonali hrdinské činy a ukázali své vlastní vynikající schopnosti. Co jim zbývá? Mnohým sport. Ale velké mase mladých nezůstává nic jiného, než aby se uplatňovali v pohlavním dobývání a tím zažívali vyšší napětí. Z nudy, z pocitu prázdnoty, a protože nemohou nic vykonat, jsou lákáni do pohlavních zážitků a jiných hříchů. Tak potom na sebe vzájemně působí znečišťujícím a strhujícím způsobem.

Většina z nich nechce poznat hluboké vzájemné působení proto, že nemohou uznat nic z toho, co se neděje v jejich vědomí, ale co se děje v jejich nevědomí. Protože jejich vědomí něco nezpozoruje a nezažívá, nechtějí věřit, že se s nimi něco stalo, že je něco potkalo, přestože o tom nic nevědí. A právě proto, že se to stalo v nevědomí, působí to

tisíckrát silněji, než kdyby to byli mohli zpracovat svým vědomím. V podvědomí zůstávají věci nestrávené, a proto v člověku často pracují jako jed. Lidé ale přesto cítí, i když nevědomě, jedovaté působení pohlavního styku s nevhodným partnerem a pokoušejí se chránit tím, že přenechávají celou záležitost zcela nevědomě tělu a vědomí stahují „pokud možno co nejvíce“ při nevhodném pohlavním styku zpět. Člověk nemůže tímto způsobem zažít tělesně zdravé a uspokojivé naplnění právě proto, že v tom zcela není! A důsledkem jsou duševní a tělesná rušení, která mohou způsobit zjevnou impotenci.

Duch, duše a tělo jsou nedělitelnou jednotou. Pokud člověk žije, nelze je od sebe oddělit. Tělo je konec, nejvzdálenější projev ducha na stupnicí stvoření, ale přesto k němu patří, přesto srostlo s duchem, proto tvoří s duchem jednotu. Takže, co se děje s tělem, působí zpětně na ducha, duch to zažívá spolu, protože je to duch, který staví tělo, oživuje a sám zažívá vše v těle a prostřednictvím těla. Bez ducha je tělo bezcitnou mrtvolou. Proto tedy člověk cítí a zažívá také to, co zažívá ve svém těle, také současně v duchu, ve svém já, ve svém vědomí. A tak vše jsou jen duchovní zážitky! *Zažíváme jen to, co vnímá naše vědomí – které je čistý duch.* Tak je to také s pohlavními zážitky. Když člověk neotřesitelně věří, že tvoří a zažívá pohlavní jednotu jen z čistě tělesné touhy, nemůže být jeho zážitek jen tělesný, protože „zážitek“ sám je možný jen v duchu, ve vědomí.

Pokouší-li se člověk vzdalovat ducha při tělesném spojení, protože jeho pohlavní akt se neprojevuje a nevzkvétá z duchovní jednoty, pak vzniká v jeho podstatě rozpolcení, trhлина, ať to ví nebo ne, ať to přizná nebo ne. Uvědomělí lidé to cítí a vzdalují se od takového tělesného vybití. Nevědomí lidé si však představují, že mohou mít tělesné spojení z čistě tělesných potřeb, aniž by byl jejich duch stržen. A to je velký omyl. Ať zůstal člověk ukojen nebo neukojen, když se nad svým způsobem jednání zlobí nebo se dokonce stydí, již se na tom zúčastnil. Neboť být neukojen, stydět se, zlobit se, jsou také vnitřní stavy vědomí, nejen tělesné reakce. Sexuální energie je v těle se projevující podstata člověka – sám Logos. Tak je také nemožné zažít pohlavní spojení bez pravého Já. Není třeba dále vysvětlovat, že teprve potom může člověk mluvit o skutečné tělesné radosti, tělesném naplnění a pohlavním milostném štěstí, když vzkvete tělesná jednota z pravé lásky, z pravé duchovní sounáležitosti, a může-li se tedy celou bytostí poddat pohlavnímu pocitu štěstí, aniž by musel později cítit stud.

Primitivní člověk se spokojí s tím, že jeho partner pouze patří k jinému pohlaví a odpovídá tělesně jeho jednoduchému vkusu. Nějaká „duchovní“ vnitřní jednota pro něj není důležitá, protože ještě sám není duchovní, bdělý a uvědomělý. *Ale člověk s vyvinutějším vědomím, s diferencovanou individualitou může zažít skutečnou milostnou radost a pravé uspokojení, tělesně i duševně, jen s partnerem, který je s ním především duchovně v souzvuku a lásku v každém směru opětuje láskou.*

Dobře se cítíme jen v obuvi a oblečení, které jsou stříženy podle našich nohou a těla. To je skutečně jen tělesná záležitost, a přece působí na celou náladu. O co je důležitější, jestliže člověk najde milostnou partnerku, která se k němu hodí duchem, duší a tělem v každém ohledu, je v každém ohledu jeho doplněním, kterou může skutečně milovat, které se může skutečně oddat, které může skutečně důvěřovat.

Stane se to, jak jsme již řekli, velice často, že mladí, a také dospělí, se spojí s prvním nejlepším. To vede k tomu, že člověk ze sebe dělá zvíře. Ale člověk není zvíře! Nezapomeňme na to! Tato slova nebyla vyřčena ze sentimentální nebo náboženské morálky, nýbrž z více než třicetiletých zkušeností s velmi mnoha mladými a také dospělými lidmi, kteří hledali pomoc ve své duševní a tělesné nouzi a stále v rostoucím počtu hledají. Lidstvo objevilo také na Západě, že pohlavní potlačení mohou způsobovat těžké duševní a tělesné poruchy. V důsledku toho se kyvadlo vychýlilo vlevo a mnozí chtějí uvést do pořádku všechny duševní poruchy tím, že vyžívají pohlavní touhy, ať záměrně nebo ne, bez míry a výběru a pokoušejí se přemoci často jen čistě duševně podmíněné potíže

přehnanými pohlavními zážitky. Ale je blízko doba, ve které kyvadlo překývne na druhou stranu a lidé budou vedeni zpět od uměle pěstovaných zvířecích bytostí k čistému lidství. Mnoho zoufalých lidí přichází ze slepé uličky, z úplné nechuti k životu, ba dokonce z nutkání k sebevraždě zpět k normálnímu životu čistým, vznešeným způsobem myšlení a života. Pomýlení lidé věří a neprávem učí, že jediná záchrana z různé duševní bídy je bezpodmínečně a pouze v bezuzdném pohlavním životě a nevybíravém mrhání silami. Ale lidé hledají lásku, a také v sexualitě hledají lásku, i když mylným způsobem. Strach ze života a problém existence však nelze nikdy řešit pohlavností.

Slunce oživuje, ale může také zabít

Jestliže cvičenec jógy cítí přání vést zdrženlivý život, aby šel na cestě rychleji vpřed, potom se musí nejdříve důkladně prozkoumat, je-li k tomu již dostatečně zralý.

Nesmí jednat jako liška, která prohlašuje hrozny za příliš kyselé, protože na ně nemůže dosáhnout, a proto je nechce jíst. Musí být připraven a schopný jíst vyšší výživu, snědl-li již tolik hroznů, že je zná a další nepotřebuje. Jemu je možné dávat rady, jak může žít bez nebezpečí zdrženlivě. Neboť **vést zdrženlivý život má smysl jen tenkrát, jestliže nemáme z tohoto způsobu života škodu, ale jen užitek.**

Zde je nutné opět mluvit o trpělivosti, protože to potřebuje čas, aby se uvedla v činnost vyšší nervová centra zdrženlivým životem. Ze žádného dítěte nemůžeme udělat dospělého, pokud nepřišel jeho čas, tím, že mu vezmeme jeho hračky a budeme ho nutit, aby vedl způsob života dospělého. Tím by se přece nestalo dospělým, nýbrž by duševně onemocnělo. Tak musíme trpělivě čekat, až dají vyšší nervová střediska znamení, že začala být činnými a že je možná přeměna sexuální síly ve vyšší formy energie. Ze dne na den to nejde. Jsme-li tedy tak daleko, že se cítíme zralými vést zdrženlivý život, zařídíme podle toho svůj život a cvičíme. Ani potom nesmíme být netrpěliví a čekat ihned vyšší výsledky. Můžeme být spokojeni, objeví-li se nejdříve nápadná radost ze života, veselost, zářivý sugestivní lesk v očích a zvýšená pracovní síla.

Naše dlouholeté zkušenosti ukazují, že zdrženlivý život může u lidí, kteří jsou k tomu zralí, vytvořit a nastřádat životní sílu v takové míře, že při správném použití a vědomém řízení této síly jsou náhle uzdraveny dlouholeté chronické nemoci a mizí těžké neurastenické symptomy. Držení těla se stává svěžím a pružným, mysl se stává světlou a čistou, dokonce mizí těžké deprese. Koncentrační síla se zvyšuje netušenou měrou, člověk se stává sugestivním, tělo je plněno novou životní silou. Mohli jsme často pozorovat, že bělovlasí cvičenci jógy získali působením zdrženlivého života původní barvu vlasů, že zmizely potíže s dásněmi a jiné projevy stáří, které nastupují u dnešních lidí příliš brzy a mnozí dokonce mohli číst bez brýlí.

Jestliže člověk správně přeměňuje sexuální sílu, potom se dostaví duchovní výsledky, u někoho dříve, u jiného později. Člověk náhle objeví talenty, o nichž neměl zatím nejmenšího tušení, že v něm dřímají. Talenty zde byly připravené, jako jsou připravené v každém člověku, ale ve skrytém stavu. Postavíme-li sexuálním silám hráz, potom se tato energie sbírá a zpočátku způsobuje napětí a neklid. Zůstaneme-li přesto pevní, potom tato energie hledá nové cesty a budeme schopni ji postupně přeměnit ve vyšší síly. Výše vedená sexuální síla dráždí nejdříve žlázy, takže se tělo stává čilejším, silnějším, potom dráždí vyšší nervová střediska, která mají schopnost projevit dosud potenciální tvůrčí sílu jako různé talenty. Totiž ta nervová střediska, která by byla schopná projevit tyto talenty, neměla dosud potřebný odpor a nacházela se v latentním stavu.

Na tomto místě je nutné opět poznamenat, že z průměrného člověka může vyrůst zdrženlivým životem vysoko stojící magicko-sugestivní síla ovládající bytost jen tenkrát, pokročil-li ve zkušenostech, ve vývoji a zralosti tak daleko, že *může unést a vydržet*

dráždění, které působí zadržetí sexuální síly na nervy a mozková centra s klidnými nervy, *v úplném klidu a bez chorobného stavu podrážděnosti*. Nejlepší pomocí jsou pro to zvláštní jógická cvičení, o kterých promluvíme v kapitole „praxe“.

Není-li člověk ještě zralý k přeměně sexuálních sil, tedy, *nejsou-li ještě otevřeny jeho vyšší ventily* a jeho vědomí je ještě velmi omezené a je-li nucen z jakýchkoli důvodů vést zdrženlivý život, ať již z tělesných, vrozených nepravidelností, poruch nebo podobně, potom onemocní. Většinou je předrážděna především štítná žláza, která potom způsobuje nejen poruchy srdce, ale také neúnosný proud myšlenek, stavy strachu a jiné těžké poruchy. Zadržetá sexuální síla nenalézá v takovém případě pro sebe ventil. Nenalézá také cestu k vyšším střediskům, kterými by se mohla projevovat jako vyšší duchovní síla, a způsobuje chorobně vystupňované dráždění, které přináší nervům velké nebezpečí, protože je z nitra stále vytápěno. Toto nebezpečí může způsobit těžké duševní zhroucení, ba dokonce nebezpečnější stav, nazývaný dnes slovy „rozpolcení osobnosti“, „duševní nemoc“, nebo „schizofrenie“.

Zdrženlivý život není vhodný pro každého, nýbrž jen pro duchovně zralé lidi, a teprve pak přináší blahodárné výsledky. Takový člověk poznal, jak může řídit tvůrčí síly zdola vzhůru a ovládat shora dolů a používat podle libosti. Poznal ale také nebezpečí, která souvisejí s přeměnou sexuální síly. A s tím také poznal, že má ve své ruce nejlepší zbraň proti všem nebezpečím: svoje vlastní vědomí! Upneme-li se na své vědomí, to znamená, jsme-li stále bdělí, stále vědomě nyní a zde, potom se nám nemůže stát nic zlého!

Proti nebezpečí spojenému se zdrženlivým životem je veledjednoduchá ochrana: přestat ihned se zdrženlivým životem, pokud by měl způsobovat nepříjemnosti, např. chorobnou nervozitu nebo předrážděnost.

Musíme si být vědomi toho, že tvůrčí síla není hračka a že musíme brát tyto věci vážně. Lidé, kteří měli příležitost nahlédnout vícekrát do mužských a ženských klášterů, vědí, jaké smutné následky může mít, jsou-li nezralí lidé nuceni zřít se sexuality a „vše“ obětovat. Pokud to bereme jako oběť, nejsme zralí ji přinášet.

Velmi, velmi málo je těch, kteří již dosáhli té duchovní zralosti a mohou přeměňovat sexuální sílu v božskou tvůrčí sílu. Mnoho je „povolaných“, ale málo „vyvolených“! Ale byli a budou vždy vyvolení, uvnitř i mimo klášterů na celém světě! Jděme tedy odvážně svou cestou!

Praxe

Mluvit o přeměně sexuální síly je vlastně bezvýznamné, proto *mluvit* o tom je zbytečné. Musíme *to dělat!* Děláme-li to, potom získáme vlastní zkušenosti a každé slovo o tom je zbytečné. Můžeme o tom tedy *říci* velmi málo, a *uděláme-li* toto málo, bude z toho *vše!*

Neboť co znamená přeměna sexuální síly v duchovně-tvůrčí sílu? Nepoužívat sexuální sílu jako klíč mezi duchem a tělem k tomu, abychom dělali z ducha hmotu, tedy plodili děti, nýbrž opačně, abychom získali z těla duchovní energie. Nevydávat sexuální sílu tělem, místo toho otevřít vyšší střediska, kterými se sexuální síla projevuje jako duchovní a tvůrčí magická energie, a ne již dále jako sexuální síla. Jak je otevřeme? Pomocí ovládnutí těla hathajógickými cvičeními, duchovní koncentrací a meditací, zdrženlivým životem a prací. Tím je vlastně řečeno vše.

A přece se pokusíme říci o tom několik slov, abychom odpověděli na četné otázky, které kladou na toto téma naši cvičenci jógy. Jsme si vědomi, že nemůžeme dát uspokojivé odpovědi na všechny otázky. Protože se téma dotýká velice palčivých věcí, není možné mluvit o všech detailech, vztahujících se k tomu. Zde pomůže cvičenci jógy

jen jedno: sbírat vlastní zkušenosti! Potom zažijeme taková překvapení, která nám dají nejen patřičné odpovědi na všechny otázky, nýbrž ještě přinesou netušené a neočekávané podivuhodné zážitky. Zkušenost nám potom ještě odhalí tajemství, která v sobě vždy člověk a jeho tělo nosili ukrytá, o kterých jsme ale netušili, že jsou možná, to znamená nejen symbolicky, nýbrž skutečně existují. Pokusíme se proto popsat první kroky na této cestě a jak kráčet dále. Další, vyšší kroky budou ale úmyslně jen naznačeny. Ti, kteří tuto cestu vezmou vážně a cvičí, uvidí pokračování cesty sami před sebou a budou vědět, co dále dělat jako člověk, který drží v temnotě před sebou svou malou lampu a vidí, kam má dále vkročit.

Pokusíme se tedy předat klíč od dveří tajné komory, ale dveře musí otevřít každý sám. Co potom v pokladnici nalezne a jak pokladů použije, proč o tom ještě mluvit? To bude vědět každý sám bez dalšího vysvětlování.

Chceme-li šplhat vzhůru po Jakobově žebříku, musíme mít především něco, bez čeho není možné pokračovat dále, a to je *trpělivost!* **Duch, Nadjá, stojí nad časem. Duch je bezčasý. Trpělivost je stavem bezčasovosti. Proto se musíme především nastavit na bezčasovost, chceme-li se probudit v duchu a dosáhnout duchovního vědomí. A tak se musí vzdát cvičenec jógy každého časového pojmu ve vztahu ke svému vnitřnímu pokroku.** I když snad člověk zkrátí cestu zrychlenou metodou uvědomování až k božskému sebeuvědomění o tisíce let, i potom potřebuje tento vývojový proces svůj čas. Ve věčnosti je dosti času a Bůh ví přesně, kolik času potřebujeme k tomu, abychom prošli svou cestu až k cíli. Nemusíme se starat o čas. **Jen osoba žije v čase, v konečnosti. Náš duch, který je duchem Božím, nezná čas a prostor. Dělejme vše, abychom cestu pokud možno zkrátili, ale nemysleme na to, kolik času k tomu budeme potřebovat. Tato myšlenka by nás ochromovala,** cítili bychom na svých zádech šlehy biče času. Duch je bezčasý a vždy, když myslíme na čas, křížujeme tím našeho vlastního ducha, naše vlastní Nadjá.

Je to největší zkouška pro cvičence jógy, nepozorovat své vlastní pokroky. Jako dítě nevnímá, kdy z něho bude dospělý, tak nepozoruje člověk, nebo jen zřídka, kdy se rozpíná, zvedá jeho vědomí a on se stává vědomějším, jako člověk, který vstoupí v přízemí do výtahu, tam se rozhodne a jede vzhůru, nevnímá, jak je již vysoko, protože je stále „zde“ v sobě, v malé kabině, a teprve potom, až nahoře vystoupí a dívá se shora dolů, může změřit, jak vyjel vysoko. Tak nepozoruje cvičenec jógy, kdy se rozšiřuje jeho vědomí a kolik příček na velkém Jakobově žebříku již nechal za sebou. Jen když se tu a tam podívá zpět, vidí, z jaké nevědomosti, z jaké tmy, porovnáno se stávajícím stavem, vyšel.

Zrychlený vývoj v lidském vědomí nese s sebou vždy jistá nebezpečí, protože to není nejjednodušší přírodní cesta. Těmto nebezpečím se však můžeme vyhnout, jestliže je známe a hned zpočátku se proti nim vyzbrojíme. Za první je dobré učit se z příkladů předchůdců, jak můžeme jít vpřed bez nebezpečí. Za druhé **nade vše nejlepší a nejjistější zbraň proti všem nebezpečím je to, že nikdy nenecháme své vědomí volně běžet. To znamená, že vědomí musí být totožné samo se sebou, nyní a zde. Nesmí vypadnout a ztotožnit se s vnějšími věcmi. Musíme se upnout na vlastní vědomí a nepustit je, tedy být stále bdělými, být stále zde!**

Vědomí je kouzelná květina, která vede „královského syna“ k vrcholu hory, kde bydlí jeho „nevěsta“ a zachrání ho ze všech nebezpečí temnoty, která mu hrozí zlými duchy a skřítky, ale také okouzujícími vílami, které ho chtějí lákat na klamné cesty. Drží kouzelnou květinu, která vyzařuje nadzemské světlo, před sebou a světlo květiny udržuje odstup tmy, zlých duchů, skřítků a nebezpečných vil, zahání je a osvětluje cestu, takže se královský syn nemůže zmylit. Světlem naší kouzelné květiny je naše vědomí!

Musíme stále zkoušet všechny naše city, všechny naše nálady a prosvětlovat je

světlem našeho vědomí. Musíme zpozorovat nejmenší hnutí naší duše, naší mysli a ihned vyzkoušet, odkud pochází, co za nimi vězí v podvědomí. Masku, za kterou se skrývají mnohý pud a mnohé city, které se vynoří z podvědomí, ale které nechceme uznat, musíme nemilosrdně strhnout. Jsou nebezpečí, která si hrají na naše dobrodince, která se maskují do obleků vznešené víry nebo svatouškovství. Bádejme, co za tím stojí. Jak často se skrývají za maskou dobročinnosti takzvané bliženské lásky, nebo dokonce pod maskou nejvyššího náboženského vytržení a zdánlivě božských zážitků pomýlené sexuální touhy, smyslnosti a perverznosti. Musíme vědět, že čím výše stoupá vědomí člověka, tím více se on stává prostším, skromnějším, střízlivějším, bdělejším a klidnějším. Dávejme však pozor: naše prostota a skromnost nesmějí být hranou rolí, nesmějí být demonstrací. Kdo chce být prostým a skromným, ještě zdaleka není prostým a skromným. Emoce a hnutí nálad ukazují falešnou cestu! Co je venku, je uvnitř! Jak často se maskuje v uměle hraných „svatých“ tvářích a posuncích zcela obyčejná osobní ješitnost. Lidé se chtějí již uznávat za „světce“, kteří se stali neosobními, a to je zvláště důležité! A nechat se sedět výše než ostatní „obyčejní“ smrtelníci.

Čím výše stojí člověk ve svém vědomí, tím více se stává přirozeným, dokonce prostším. Ne protože tuto roli hraje, ale protože *je takový, jaký je*. Již tomu rozumí a ví, proč odpověděl Kristus, když ho jeden mladý muž oslovil jako „dobrého Mistra“: „Proč mi říkáš dobrý? Dobrý je jen BŮH!“ Jestliže člověk myslí nebo činí něco dobrého, pak to byl Bůh v něm, který se jím projevil jako „Dobro“. Vysoko vyvinutý člověk není samolibý a přepjatý, protože nenafukuje svou osobu. Není nikdy udiven svou vlastní „velikostí“ a „dobrotou“, má za samozřejmé, že je takovým, a nenachází sám sebe nikdy „velkým“ a „dobrotivým“. Není již ve svém vědomí osobou, skořápkou, nýbrž je jádrem! A je-li člověk nepřetržitě vědomým, otevře se jeho vnitřní síla zrání a „dvě strany stromu poznání dobra a zla“ se mu slijí dohromady. Pro něj přestávají pojmy jako „dobrý“ a „zlý“. Vidí jen kmen, který je jediný. Nezná již více nic, co by bylo dobré nebo zlé. Taková slova označují jen klam. Ale osvícený klam prohlédne, pro něj tyto rozdíly mizí. Není nic, co by bylo „dobré“ nebo „zlé“, jsou jen BOŽÍ projevy, které jsou všechny dobré. Jen když je nevědomí lidé používají omylem, z nevědomosti, obráceně a špatně prožívají, zdají se být „zlými“! Vše je dobré, jen něco může být použito satansky. Není žádných zlých sil. „Nikdy nejsou věci samy o sobě špatné, jen takové, jak o nich ty myslíš,“ říká Epiktétos.

Jsme-li nepřetržitě na stráži, jestliže si nedovolíme ani nejmenší vzrušení nálady, aniž bychom si jí nebyli vědomi, bude nemožným potlačení nebo jiné škodlivé působení zdrženlivého života.

Za předpokladu, že stálým stavem nálady učedníka je stav bezčasovosti, trpělivosti, je naší další radou na tuto cestu, že učedník, který chce vést zdrženlivý život z vnitřního přesvědčení, nesmí v žádném, ale v žádném případě skládat slib! Neboť věří-li někdo, že je k tomu již skutečně zralý, že již vůbec nemyslí na sexuální přání a stojí nad nimi, že ho hlava poslouchá, a složí-li slib, tu ho ďábel ihned napadne a uvalí do panického strachu. Bude věřit, že teď „všechno“ neodvolatelně ztratil. Od této chvíle bude, musí, nepřetržitě myslet na svůj slib, nebude moci myslet na nic jiného, ať chce, anebo ne, jako by byli vypuštěni všichni čerti a vrhli se na něho. Tito čerti nejsou nic jiného nežli „zvíře v nás“, jak nazval tuto tělesnou sílu Paracelsus. A protože jsou myšlenky stále znovu zaměřovány na sexualitu, jsou drážděny pohlavní orgány, bude mít kandidát trvale sexuální touhy a uvidí sexuální fantastické obrazy.

Skládat slib se proto *nedoporučuje!*

Ale ještě jednou doporučujeme počkat se zdrženlivostí a vést sexuální život, založený na opravdové lásce, kdyby měla být probouzávána neúnosná muka. Není to žádná hanba a hřích. I takto lze pokračovat vpřed, i když pomaleji.

Kdo však vytrvá, aby dosáhl vyšších stupňů tak rychle, jak je možné, tomu

doporučujeme *zapomenout* dokonale na slib a jeho každou možnost a *proč chtěl skládat slib. Musí na sexualitu a vše kolem ní zcela zapomenout!* Velmi jednoduché, pravda? Jen kdyby ti ďáblové nebyli! Neboť máme-li mít zcela prohlédnut podvod přírody a sexuální záležitosti s jejich věčnými opakováními shledat nudnými, je nejjistějším předpisem pro probuzení náhle vystoupivších tělesných reakcí zabývat se rozumem sexualitou, nad kterou vlastně chceme zvítězit. Tak poznáváme, jak se z našeho nevědomí projevuje záporný pól, *duch odporu*, a působí na nás. Není div, že ho náboženství nazývá ďablem. A není tak jednoduché vyřídit tohoto ďábla, neboť *to jsem já!* JÁ JSEM TO. TAT TVAM ASI!

Mimo ďábla podvědomí nás nenechá zpočátku v klidu ani tělo. Tělo bylo zatím navykklé na pohlavní život. Žlázy žádají dále vybití, a pokud sexuální síla nenajde cestu k vyšším střediskům projevu, střádá se v pohlavních žlázách. Později, když *našla sexuální síla pomocí vhodných cvičení cestu k vyšším nervovým střediskům a může se tam již projevat jako vyšší forma tvůrčí síly, jde přeměna mnohem snáze.* Potom máme také více klidu. Zpočátku je to nejtěžší, protože sexuální síla dráždí zvýšenou měrou pohlavní orgány, protože ještě nenalézá východisko. Tak musí člověk na počátku překonávat dvojitou potíž: Jednak mu nedá jeho fantazie, jeho rozum pokoje, jednak ho rozpaluje zadržaná síla tělesně ještě silněji než dříve. Ale to právě je nutné! Protože toto přehnané rozehtívání působí zpětně pozvolna na vyšší nervová střediska, dráždí je, a toto dráždění je probouzí z jejich latentního, neprobuzeného stavu.

Když jsme se probojovali prvními obtížemi, když jsme odporovali duševnímu a tělesnému dráždění a překonali ho, potom jde přeměna mnohem, mnohem lehčeji jako odměna. Ale je také velice důležité, abychom dali vzhůru se deroucí sexuální síle příležitost projevit se vyššími nervovými středisky, proudit jimi. Co nám zde nejlépe pomáhá?

Jógická cvičení, koncentrace, meditace a práce! Tělesná a duševní práce!

Jógická cvičení začínají pránájámou, tj. ovládním dechu.

Důležitost řízení dechu můžeme pochopit teprve potom, když si uvědomíme tu skutečnost, že každé spojení pohlaví napodobuje dýchání, tj. rytmické spojení dechu s plícemi. Každý dech je právě tak životodárným aktem jako pohlavní styk. Dýchání nám dává každým dechem znovu život, naproti tomu dává spojení pohlaví život novému tvor. Proto nám dává správné dýchání stejně naplňující pocit radosti jako spojení pohlavní.

Pránájáma a tělesná cvičení – hathajógická cvičení – slouží k tomu, aby oživila a zduchovněla všeobecně tělo a tím ho samozřejmě uzdravila a udržela zdravým. Zde uvádím jen ta jógická cvičení, která jsou zvláště doporučená hodná pro zdrženlivý život. Dále následují popisy speciálních cvičení pro přeměnu sexuální síly v duchovní energie a cvičení, která nám dají schopnost ovládat a používat životní energii jako oživující magický oheň.

Hathajóga je především založena na ásanách – cvičení tělesných pozic. Tyto tělesné pozice lze třídit dle způsobu provedení a jeho patřičného vlivu na lidský organismus takto: předklonové pozice, které vedou k pokoře (snížení vědomí vlastní důležitosti) a přivádí cvičícího dovnitř do jeho vnitřního světa; záklonové pozice, které vedou cvičícího k tomu, aby se otevřel a nebál se projevit před sebou i druhými, vyvádějí ho do vnějšího světa; úklonové pozice srovnávají lidskou osobnost do vyváženosti; torzní pozice (pozice, kde se člověk vytáčí do stran) nabízejí člověku příležitost se ohlédnout a uvědomit si ochotu změnit názor či naopak podpořit své sebepřijetí; rovnovážné pozice rozvíjejí u člověka smysl pro stabilitu a rovnováhu v životě; obrácené pozice učí přizpůsobit se novému vidění světa. A právě posledně jmenované (obrácené pozice) jsou vhodné pro cestu transformace sexuální síly, neboť tato cesta vede určitě k novému vidění světa. U obrácených poloh ještě dodejme jejich vliv na fyzické tělo, aby bylo jasné, proč jsou pro nás vhodné na této cestě. Obrácené pozice všeobecně řídí krev z dolní části těla

do horní části těla, a tím právě uklidňují pohlavní orgány a probouzejí vyšší střediska, což je naším cílem.

První obrácenou pozicí je Svíčka (Sarvangásana).

Tímto cvičením přivádíme krev z nohou a dolní části těla do krku a ramen, do hlavy a do mozkových středisek. Tím posilujeme mozkové orgány, které jsou zdrojem naší paměti a naší koncentrační schopnosti. Také posilujeme štítnou žlázu, která je v krku a řídí náš rozum a naše srdce a zapojuje nás do času. Tímto cvikem odlehčujeme srdci a je řízena a vyrovnávána srdeční činnost.

Tato poloha působí na celé tělo a má tak blahodárný vliv na celý organismus. Tajemství jejího mimořádného působení spočívá částečně v tom, že v této pozici přijímáme opačné záření. Země má negativní záření, z vesmíru však přijímáme pozitivní záření. Při obvyklém držení těla dostáváme tedy chodidly negativní a lebkou pozitivní záření. Při tomto cvičení je působení opačné. Odtud pochází její velký léčivý účinek, neboť přeladuje celý organismus.

Provedení: Tuto polohu provádíme z leže na zádech s nataženými nohama, ruce jsou podél těla dlaněmi k podložce a přitlačíme záda (oblast beder) k podložce. S nádechem či v zádrži dechu po nádechu zvedneme spojené nohy do přednožení, pak do polohy lehu vznesmo a plynule pokračujeme do svislé polohy. Nohy a trup zvedáme stahem břišních svalů až do svislé polohy, kdy tělo spočívá jen na ramenou a šíji. V konečné pozici ruce podpírají bederní krajinu, lokty se dotýkají podložky. Hrud' se dotýká brady, pokud ne, tak přitahujeme hrud' k bradě, a šíje je přitisknuta ke koberci. V pozici volně dýcháme do břicha, neboť tato poloha omezuje dýchací pohyby hrudi. Znehybníme tělo v této poloze a uvolníme co nejvíce svaly: od prstů na nohou až po svaly na hlavě.

Při zaujímání polohy se soustředíme na pomalé, ale rovnoměrné tempo všech fází pro zaujmutí konečné polohy; pak se soustředíme na znehybnění; uvolnění svalů; na dýchání. V pozici setrváváme tak dlouho, až cítíme, že se namáháme.

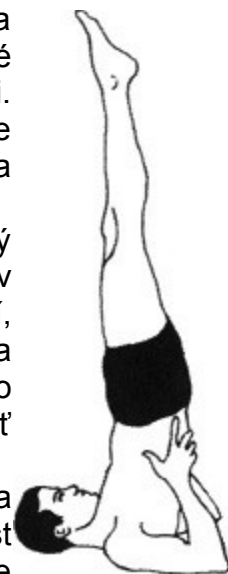
Návrat provádíme tak, že v zádrži dechu po nádechu poklesneme trochu v nohách a uvolníme ruce. Klesání stále napjatých nohou se musí dít pomalu a kontrolovaně – plynule. Páteř se má postupně rozvinout na podložku, od šíje až ke kříži. Hlava je stále na zemi, nikdy neopouští podložku.

Po docvičení relaxujeme ve výchozí pozici (leh na zádech, s nataženými nohama, ruce podél těla – kdo by měl nepříjemné pnutí v oblasti beder, může si nohy pokrčit). V této pozici vydržíme do doby, než se nám zklidní srdeční tep a zklidní dech. Vnímáme, jak se nová čerstvá krev vlévá do nohou.

Nyní vyjmenuji nejčastější chyby v provádění této tělesné pozice. V počáteční fázi zatěžovat bedra zvedáním nohou; v samotné poloze mít stažené svaly na nohou či napnuté špičky; v samotné poloze mít pokrčené nohy; provádět polohu trhavým způsobem; nepřitáhnout hrud' k bradě; zvedat hlavu při návratu nohou a trupu na podložku; roztahovat nohy od sebe; prudce se vrátit na podložku.

Druhou obrácenou pozicí je Lomená svíčka (Viparita karani).

Blahodárně působí na zvýšení imunity těla, má regenerující a omlazující vliv, harmonizuje celý endokrinní systém žláz – zejména ovlivňuje činnost nadledvinek, stimuluje ledviny a příznivě působí na všechny orgány v břišní dutině, odkrvuje nohy a prokrvuje oblast hrdla a hlavy, rovná a zpružňuje páteř. Je to oblíbené cvičení žen, neboť vyhlazuje vrásky na obličeji nebo před nimi chrání. V pokožce obličeje vzniká plnokrevnost, která je cennější než jakákoli masáž.

Provedení: Tuto polohu provádíme z leže na zádech s nataženými nohama, ruce jsou podél těla dlaněmi k podložce a přitlačíme záda (oblast beder) k podložce. S nádechem či v zádrži dechu po nádechu zvedneme spojené nohy do přednožení, pak do polohy lehu vznesmo – nohy jsou vodorovně se zemí, mírně za hlavou. Pokrčíme ruce v loktech (lokty zůstávají na zemi) a podložíme jimi hýždě zezadu dlaněmi tak, aby prsty i s palci utvořily mističky; prsty směřují směrem k chodidlům. Hýždě a boky necháme klesnout do misek dlaní. Nohy zvedneme šikmo vpřed. V pozici volný dech a setrváváme tak dlouho, až cítíme, že se namáháme. Návrat zpět se provádí v zádrži po nádechu do lehu vznesmo a přednožení, s výdechem položíme nohy na podložku.

Po docvičení relaxujeme ve výchozí pozici (leh na zádech, s nataženými nohama, ruce podél těla – kdo by měl nepříjemné pnutí v oblasti beder, může si nohy pokrčit). V této pozici vydržíme do doby, než se nám zklidní srdeční tep a zklidní dech. Vnímáme, jak se nová čerstvá krev vlévá do nohou.

Třetí obrácenou pozicí je Stoj na hlavě (Širšásana).

Působením je toto cvičení podobné pozici Svíčky, přitom jsou silněji ovlivňována nejvyšší mozková střediska, která jsou u průměrného člověka v latentním spícím stavu. Tato střediska jsou cvičením aktivována (také doplňujícími koncentračními cvičeními). Tím dochází do vědomí tvůrčí síla působící v nás, je posilována naše paměť a jsou v nás probouzeny vyšší duchovní schopnosti.

Provedení: Uvedu jeden z možných popisů, jak zaujmout tuto polohu, ale existují další jiné způsoby, jak tuto polohu provést, toto je jen jeden z mnoha. Výchozí pozice je vzpřímený klek, pak položíme ruce na podložku a hlavu opřeme o podložku před sebou tak, že vytvoříme rovnostranný trojúhelník z rukou a hlavy; napneme nohy a posunujeme prsty nohou co nejbližší k hlavě a tím přenášíme váhu na lebku, až celá váha trupu spočívá na lebce a trup je kolmo k podložce; poté skrčíme jednu nohu a položíme ji na paži (triceps); stejným způsobem položíme druhé koleno na příslušnou paži; pak zvedneme kolena, až směřují přesně vzhůru a ve finále napneme nohy a tím se nacházíme automaticky ve správné pozici. Návrat najdeme nultý bod a dosáhneme rovnováhy. Poté uvolníme všechny ty svaly nohou, zad a břicha, které můžeme uvolnit, a vnímáme přítok krve do hlavy. V této pozici zůstáváme tak dlouho, jak je to možné bez námahy. Dýcháme rovnoměrně a klidně. Zpočátku vydržíme v poloze okolo minuty, pak prodlužujeme podle potřeby.

Návrat ze stoje na hlavě musí být pomalý a plynulý. Zkrátka, je třeba dbát na to, abychom se při návratu náhle neskáceli, neboť takový otřes by vyrušil dobrý účinek cvičení. Poté zaujmeme pozici pro úpravu krevního oběhu, aby měl čas se vrátit do normální dráhy: tedy jsme na všech čtyřech (vzpor klečmo) s tím, že paže se dotýkají podložky pouze lokty a palce rukou se opírají o nadočnicové oblouky, aby se uvolnil i krk. Takto setrváváme alespoň třicet sekund.

Volný stoj na hlavě činí zpočátku potíže. V tomto případě začínáme cvičení v rohu pokoje u stěny, aby mohly zvednuté nohy v případě nutnosti nalézt oporu.

Všechny tři uvedené pozice patří mezi takzvané obrácené pozice a tyto **obrácené pozice se necvičí v době těhotenství a menstruace.**

Transmutace (Odžas)

Nevydáním sexuální síly z těla ven, ale jejím ponecháním v těle a následnou přeměnou, transformací, sublimací vzniká vyšší tvořivá duchovní síla. Této formě síly se říká Odžas. Tato nejvyšší forma energie v těle se akumuluje v oblasti hlavy.

Toto cvičení je pro přeměnu sexuální síly nejdůležitější a nejučinnější. Sedím v lotosové pozici (padmāsana), dýchám úplným jógickým dýcháním a představuji si aktivovanou silou imaginace, že *já sám, tedy mé vědomí*, mé duchovní Já, vstupuji při každém vdechu do kostrče a stoupám odtud během pomalého výdechu, to znamená, že zcela sebevědomě pomalu jdu nahoru až k temeni, kde se nalézá čakra sahasrára. Popis cvičení je velice jednoduchý, přesto tím můžeme řídit každý vzruch z pohlavních žláz do vyšších středisek a tam shromažďovat sexuální sílu jako tvůrčí sílu za předpokladu, že toto cvičení provádíme správně. Je to tedy ze všech nejdůležitější cvičení přeměny, protože nám pomáhá *vést vzhůru* sexuální sílu, abychom ji projevíli a použili v proměněné formě jako tvůrčí magickou sílu.

Nejdříve máme pomocí sexuální síly stupňovat odolnost orgánů, ve kterých zatím tvůrčí síla dřímala, tak silně, že tyto mohou vystoupit ze svého latentního stavu a být aktivovány. Dále se *již neprojevuje jako* sexuální, nýbrž jako *duchovně magická* síla. Potom dojde k tomu naučit se další cvičení: musím řídit duchovní sílu, *kteřou jsem já sám*, všude do svého těla, to znamená vejít svým Já všude dovnitř a vyzářit se do celého těla. Neboť nestačí přeměnit a řídit do vyšších středisek sexuální sílu, která je mým vlastním zhmotnělým Já, nýbrž naším nejvyšším cílem je vyzařovat a používat životní energii magickou sílu pomocí vyšších nervových středisek. Nestačí vyrobit kámen mudrců. Musíme vědět, jak a k čemu ho můžeme použít. Zbytečně máme kouzelnou hůlku; když ji nepoužijeme, nejsme magiky.

Toto cvičení je vlastně velmi jednoduché. Není to vlastně nic jiného nežli řízené vědomí, doprovázené tvůrčí magickou silou, které se tím stalo magicky živým a životodárným. Čím se stalo magicky živým a životodárným? Tím, že jsem se já sám stal vědomě touto silou. Já je Život, a kde JSEM JÁ vědomě, tam je také ŽIVOT. Kam vědomě vejdu, vše oživne a stane se životodárným. Jestliže někdo promyslí tyto dvě věty a správně jim rozumí, zná všechna tajemství života a smrti.

Cvičení se provádí takto: Nadechneme úplným dechem, vtáhneme zcela vědomě vzduch až do plicních hrotů. Potom řídíme vědomí při současném pomalém vydechování, s trochou odporu mírně zadržovaném, nejdříve do špiček nohou, to znamená, že *Já sám tam jdu se svým Já!* Budeme přesně cítit, jak vzniká v nohou proud a vzniká tam zpočátku teplo, později, když jsme cvičenější, ohnivé horko, horké svědění! Na počátku takto cvičíme 5 až 10 minut, později to můžeme dělat déle, protože toto cvičení nemůže v žádném případě škodit. Na hodiny se nemusíme dívat. Když budeme cvičit, budeme přesně cítit, kdy postupně slábne naše soustředění, a potom s tím můžeme přestat. Bez dokonalého soustředění, to znamená, když u toho plně sami nejsme, nemá toto cvičení v žádném případě užitek. Nejlépe je provádět je vleže na zádech, takže může krevní oběh proudit rovnoměrně všude tělem. Časem ucítíme, jak byly nohy nabity vyššími frekvencemi soustředěného vědomí a jak stoupá *zvolna tělem výše chvějivé teplo*. Úměrně tomu můžeme přenášet výše také své vědomí a tím ozářením a nabíjet nohy vyšší životní energií.

Potom můžeme začít ozařovat ruce, nejdříve pravou ruku, potom levou, potom současně obě, až cítíme také zde *teplo a šimrání*. Potom můžeme ozářit celý trup, tělo zevnitř ven, takže cítíme v celém těle zvýšenou životní energii jako svědivé teplo, ba dokonce horko. Stáváme se *bdělými* v celém těle! Tělo přijímá toto záření jako otevřená miska a začíná žít intenzivněji! Celé tělo od špiček nohou až k temeni, až po konečky prstů začíná žít, být všude bdělé tak intenzivně, tak živě, že máme pocit, jako by bylo naplněno světlem, docela intenzivními světelnými paprsky!

To není prázdný pocit. To je skutečnost, že vyvíjíme tělo utkané ze světla. Mnozí mystikové nazývají toto neviditelné tělo „diamantovým tělem“. Bible ho popisuje v evangeliích. Kristus se ukázal na hoře Tábor svým třem učedníkům ve svém

„proměněném těle“. „A po šesti dnech vzal k sobě Ježíš Petra a Jakuba a Jana a vedl je stranou na vysokou horu. A byl proměněn a jeho obličej zářil jako slunce a jeho oblek byl velmi bílý jako sníh, jak bílý ho neumí udělat žádný malíř na zemi.“

Jako můžeme oživit kus „mrtvého“ železa pomocí elektřiny, nebo zmagnetizovat jiným magnetem, tak můžeme tímto cvičením oživit, zmagnetizovat lidské tělo. Jako je magnetismus magickou silou, tak je také lidské tělo schopné projevovat a vyzařovat lidské magické schopnosti. Tak nabudeme vlády nad magickými tvůrčími energiemi. To se ovšem podaří jen pomocí přeměněné sexuální síly.

Jako může dát sexuální síla život nové bytosti, dítěti, tak může tato životodárná síla stvořit zcela novou bytost v *nás*, zavést do našeho vlastního těla životní sílu nové bytosti. Tak se stává ze starého smrtelného „Adama“ nový, vzkříšený a nesmrtelný „Kristus – Člověk“. Ze síly vyššího vystupňovaného vědomí vzniká zvýšená životní síla, jejíž vysoké frekvence nesnesou žádné bakterie, žádné viry. Tím pochopíme odolnost Božích lidí proti každé nemoci. I když jsme se ještě nestali bohočlověkem, můžeme již používat, podle vlastního stupně, zpočátku v malém, postupně stále výše, stále duchovněji vystupňované síly koncentrovaného vědomí.

Je-li někde v těle porucha, můžeme řídit toto ozáření intenzivně do tohoto místa. A udivení zjistíme, jak zavedenou životní energií zmizí bolesti často zcela náhle, vyléčí se záněty a jiné poruchy zdraví se uvedou do pořádku. Frekvence vědomí jsou nesrovnatelně vyšší nežli tzv. krátké vlny, rentgenové nebo rádiové paprsky. Samozřejmě je také jejich působení nesrovnatelně větší.

Můžeme vyvolat zázračné účinky nejen ve svém vlastním těle, nýbrž můžeme také, jsme-li cvičeni v řízení vědomí, řídit tyto vysoké frekvence do jiných bytostí. Tím zavedeme do těl bytostí pořádek. V tomto bodu se pero vzpírá v ruce. Když na to myslíme, kolik nepravostí způsobili těmito věcmi nevědomí a nízcí, ješitní lidé, potom vidíme, že je lepší o tom mlčet. Byli velcí magikové, kteří o těchto věcech mluvili otevřeně. Výsledkem toho bylo a je vždy, že nevědomí lidé si začnou hrát s těmito silami. Z ješitnosti chtějí agresivně „magnetizovat“ lidi, *kteří si to vůbec nepřejí. Přenášejí tím na druhé trpící lidi své vlastní nečisté vyzařování, z kterého jsou tito potom nemocni nebo nemocnější ještě více než dříve.* Zůstaňme u toho, že vytvoříme sami sobě zvýšenou životní energii a učíme se ji správně řídit a používat. Učiňme své tělo živým a *bdělým!*

Člověk, který provádí tato cvičení *z opravdové touhy po Bohu*, učiní takové nové vnitřní zkušenosti, otevrou se mu tak skryté dveře, že bude dříve nebo později chtít a moci z opravdové lásky a ne z ješitnosti, aby se mohl nechat obdivovat, pomáhat také jiným. Na tomto stupni se nepotřebuje učit od druhých lidí, jak a k čemu má použít a potřebovat vyšší vyzařování. Proto o tom dále nemluvíme.

Cvičíme proto s železnou vůlí a dostaneme do ruky klíč k přeměně sexuální síly ve tvůrčí božskou sílu.

Ale ještě znovu doporučujeme nemyslet v žádném případě na to, že cvičíme, protože chceme uklidnit své sexuální žlázy, abychom mohli vést zdrženlivý život. Neboť ďábel nespí, a jestliže zaměříme své myšlenky na pohlavní orgány, jsou řízením vědomí drážděny a probouzeny. Mysleme proto při jógických cvičeních na zdraví, klid, rovnováhu, zvláště však se pokoušejme vzbudit v sobě pocit *celistvosti*, zažít ho a uskutečnit. **Pokusme se zažít pocit dokonalé samostatnosti. Probudme v sobě jistotu, že nepotřebujeme v žádném ohledu doplnění, pomoc zvenčí, neočekáváme od druhých lásku, nýbrž ji dáváme. Že vše – vše – máme v sobě samých a sami jsme to. Já jsem CELEK!**

Tento pocit nám dá neotřesitelnou sebejistotu, neohroženost a odvahu! Stane se z toho stav bytí, který s sebou trvale nosíme. Jsme stále spokojeni, protože máme vše v sobě. **Tento stav nám pomáhá především proti každému sexuálnímu přání. Protože**

sexuální přání vzniká z pocitu nedostatku, z hledání doplňující poloviny, která nám chybí, bez níž se cítíme osamoceni a opuštěni! Jestliže jsme ale v sobě našli vše, *jsme-li* celkem, co ještě potřebujeme? Co nám ještě chybí?

Dobré všeobecné působení hathajógických cvičení můžeme ještě podpořit tělesnou prací. Tělesná práce nám pomáhá, právě tak jako hathajógická cvičení, odvracet myšlenky a přebytečný přítok krve od sexuálních orgánů. Práce nejen zaměstnává tělo a rozděljuje v něm rovnoměrně krev, ale také vyvozuje nároky na mysl a tím působí, že se neuchylují myšlenky nežádoucím směrem. Mnichové a jeptišky jsou činní mimo své duchovní zaměstnání v domácnosti, v ovocných a zeleninových zahradách nebo v různých dílnách klášterů. Můžeme také provádět sport.

I tak se může stát při tomto čistě tělesném zaměstnání, že myšlenky sklouznou nežádaným směrem, zatímco okopáváme brambory, veslujeme nebo hrajeme tenis, nebo něco děláme. Máme pokušení stále znovu myslet na to, že pracujeme, abychom řídili sexuální sílu do drah, abychom zabránili přítoku krve do sexuálních orgánů. Tím jsou právě řízeny všechny myšlenky, celé vědomí a v důsledku toho celý krevní oběh právě do těchto orgánů. Již při těchto prvních soubojích se získá první poznání, že sexuální touhy nezpůsobuje tělo, není to tělo, co nám nedá pokoj, nýbrž mysl! Mohlo by se na to odpovědět, že pohlavní touha ovlivňuje mysl z podvědomí. Ano! Ale jen tak dlouho, dokud sexuální síla nenašla cestu k vyšším nervovým střediskům. Neboť jakmile jsme došli se zkušenostmi tak daleko, že může být sexuální síla projevena jako tvůrčí síla, potom již není zatlačena do podvědomí a nepůsobí z podvědomí jako jed. I potom můžeme, zavést sexuální sílu zpět do pohlavních orgánů a zažívat ji jako sexuální sílu, pomocí rozumu. Rozum je schopen otočit řídicí kolo tam, kam mu poručí vědomí. A již na počátku boje se svými tvůrčími silami můžeme poznat, jak velkou úlohu má rozum na naší cestě k BOHU. Ó, tento požehnaný had, který může vést svým hadovitým pohybem naši životní energii nejen dolů, ale právě tak vzhůru, k BOHU – je-li naše vědomí pánem nad ním!

Víme velmi dobře, že se tělo v pubertě hlásí se základní silou. Životní napětí je vysoké a pohlavní síla silná. Proto může mladý člověk *ve věku puberty dělat nejrychleji pokroky na duchovní cestě a dosáhnout BOHA*, ovládá-li svou sexuální sílu a přeměňuje ji v sílu duchovně tvůrčí! Mladý člověk má materiál nejbohatší na kalorie, aby mohl nahrát vyšší střediska! Ale vidíme u sexuálně silných zvířat, že sexualita hraje v jejich životě mnohem menší roli než u lidí, kteří nechají své sexuální reakce ještě mnohonásobně zesílit a zveličit pomocí mysli. Jak velkou roli hraje mentální stav vzhledem k sexuálním žlázám, ukazují zkušenosti, které byly získány v situacích ohrožení života.

Po obležení Budapešti cizí armádou se stalo mnoho mužů a žen z nepopsatelného strachu o život impotentními. Odkud věděly pohlavní orgány, že měl člověk ve svém vědomí, ve své mysli strach ze smrti? Odkud ví plodící orgán každého člověka a také každého zvířete, že v nebezpečí života nesmí být zplozeno potomstvo? Přírodovědci znají velmi dobře projevující se vysokou moudrost přírody při katastrofách. Strach ze smrti ve vědomí způsobil v Budapešti u mnohých žen vynechání periody a u mužů ztrátu schopnosti plazení. Naproti tomu známe případ muže, kterého chtěl dobýt násilím nepřátelský ženský voják, a protože muž k tomu neměl pražádnou chuť, nutil ho k tomu pistolí. Muž, který byl v té době velice zneklidněný, že ztratil zdánlivě zcela svou potenci, nebyl již vůbec schopný projevit tělesně své mužství, byl náhle schopen splnit přání cizí agresivní ženy přes svůj odpor k ní. V tomto případě způsobil strach ze smrti právě opak, tedy potenci.

Mohli bychom vypočítat další příklady, které ukazují, jak působí mentalita člověka na pohlavní orgány, a tedy i na pohlavní touhy. Jak může příroda reagovat také odporem, základní princip homeopatie, ukazuje jiný případ. Jeden muž, již léta impotentní, si předsevzal, že využije tohoto stavu k tomu, aby se stal „svatým“, protože musel žít tak

jako tak „zdrženlivě“. Zajímavým způsobem reagovalo jeho tělo v okamžiku, kdy učinil toto rozhodnutí, dosud netušenou potenci. Překážka nebyla tedy v tomto případě v těle, ale ve způsobu myšlení.

Hned na počátku zdrženlivého života odhalíme tedy zcela nevědomě nepředstavitelně působivou moc mysli a myšlenky! A tím jsme učinili prvé největší odhalení a zažili je na svém vlastním těle. První, nejtěžší krok byl učiněn!

Můžeme tedy odvrátit síly ze sexuálních orgánů tělesnou prací. Zcela působivé je to teprve tehdy, když současně s tím odvrátíme také úhlavního nepřítele – mysl; myšlenky necháme zmíknout, dokud jsme se nestali pány nad sexuální silou. To jde nejlépe, zaměstnáme-li mysl něčím jiným. **Dvě věci nemohou být současně na témž místě, proto musíme z mysli vytlačit všechny sexuální myšlenky jinými myšlenkami.**

Řekli jsme, že nemůžeme vést zdrženlivý život, pokud od nás neodpadly sexuální touhy jako zralá skořápka. Zde se nyní vynořuje otázka: Je-li ale ještě nutný boj, proč ho máme přesto vzdávat?

Zaprvé: „Mám“ a „musím“ neexistuje. Dáváme tyto rady jen lidem, kteří chtějí cvičit jógu, aby šli pokud možno co nejrychleji k cíli, protože v sobě mají *neuhasitelnou touhu po BOHU*. Ale nesmíme zapomenout na jedno: Člověk, který je v nitru své bytosti tak daleko, že se chce vzdát sexuality z *vnitřního přesvědčení* a chce použít své sexuální síly jako paliva k zahřátí svých vyšších nervových a mozkových středisek, má stále ještě „v sobě zvíře“, jak to vyjádřil Paracelsus. Také potom má tento člověk tělo a v něm žlázy, které byly zvyklé na pravidelné sexuální uspokojení. A protože tyto nemohou porozumět tomu, proč chce jejich majitel vést náhle zdrženlivý život, požadují dále vybití svého napětí, způsobeného nashromážděnou sexuální silou. Ale příroda je velice pružná! Právě tak jako si žlázy zvykly na pravidelné vybití, tak je můžeme pozvolna odvyknout pomocí vědomím ovládané mysli a jógických cvičení. Je k tomu přirozeně třeba času, u mnohých kratšího, u jiných delšího, než si člověk, ať již muž nebo žena, přeladí žlázy a prosadí v těle svou vůli. Naučí se při tom, jak se může osvobodit z otroctví těla a být vládcem ve vlastním domě. Zde mu pomáhají již zmíněná duchovní a tělesná jógická cvičení, která jsou spolu úzce spojená s *tvůrčí činností*. Vždyť vyšší střediska můžeme otevřít jen tehdy, když *jim dáme možnost, aby z nich proudila tvůrčí síla*.

Cvičení, která člověku pomáhají k přeměně jeho sil, jsou hlavně duchovní povahy. ***Tělesná cvičení pomáhají vést vzhůru tvůrčí sílu do vyšších středisek, duchovní naproti tomu tvůrčí sílu používat.*** Musíme se naučit, jak se ovládají myšlenky a rozum, a řídit je tam, kam chceme. Musíme se naučit přemýšlet o tom, o čem chceme přemýšlet, a ne o tom, co nám kdoví odkud přinesou myšlenky do mysli a nutí nás o tom přemýšlet. Kolik se o tom mluví a jak málo dokonce pilných cvičenců jógy podstoupí tu námahu, aby to zkusili a uskutečnili. Většina očekává od tělesných jógických cvičení, že se mohou lépe soustřeďovat *bez vlastní vnitřní námahy*. Je to právě obráceně: můžeme provádět správně a účinně tělesná jógická cvičení tehdy, když se přitom na ně soustřeďujeme se *vší pozorností. Koncentraci myšlenek se můžeme naučit jedině a pouze tím, že se právě soustřeďujeme. Nejsou žádné magické prostředky, pomocí nichž by se mohli koncentrovat pohodlní lidé bez vlastní vnitřní námahy!*

Tělesnými cvičeními můžeme ovlivnit to, že mozková střediska dostanou větší zásobování krví, tím ožijí a zesílí, a tedy lépe poslouchají a slouží. *Ale poslouchat mohou tato mozková střediska jen tehdy, když je zde něco, co jim poroučí a správně jich používá.* A toto „něco“ jsme *jen my sami!*

Nuže, poručme svým mozkovým střediskům, posílejme do své hlavy více síly a myslme na to *tak, jak to chceme my, a ne jak to chtějí myšlenky!* A k tomu můžeme vzít přeměněnou sexuální sílu, kterou jsme nevydali, ale ponechali sobě. Přirozeně můžeme

stupňovat svou koncentrační schopnost také bez zdrženlivého života a dosáhnout vysokých stupňů. Ale výsledek se dostavuje neporovnatelně rychleji a působení je nápadně silnější, necháme-li si životní oheň zcela pro sebe. **Sexuální síla je forma projevu mého vlastního Nadjá – já jsem to – i když nevědomě. Porozumíme tedy tomu, že když nevydávám sexuální sílu, tedy sebe sama tělem, nýbrž si ji ponechám v sobě a pro sebe, silím tím sám sebe, tedy svou sílu vůle a své magické sugestivní vyzařování. Mohu tedy být daleko více sám sebou.**

Musíme upevnit svůj vnitřní postoj vůči tělu. Jsou-li žlázy podrážděné a promítají na projekční stěnu vědomí sexuální fantastické obrazy a sexuální touhy, potom se nesmíme dát, ale ptáme se: „Kdo je silnější: já, nebo sexuální přání mého těla? Samozřejmě JÁ!“ A ihned se velmi intenzivně zabýváme něčím jiným, co upoutá naši pozornost. Učili jsme se, že na jednom a téměř místě nemohou být současně dvě věci a tak musíme vytlačit z mysli všechny sexuální myšlenky jinými myšlenkami. K vytlačení sexuálních myšlenek musí člověk použít takovou činnost, která jej zajímá tak silně, že zapomene na pohlavní touhy. Je jedno, čím odvrátíme svou pozornost od sexuálních přání. Hlavní je, že *ji odvrátíme!* A tu přijde překvapení! Tělo poslechne a pohlavní touhy mlčí!

A jak reaguje tělo na tomto stupni? Pokud jsme plně ponořeni ve tvůrčí činnosti, nereaguje tělo vůbec. Užívá si toho, že je nabíjeno vyššími frekvencemi, čímž se stává zdravějším a podílí se na osvíceném stavu JÁ. Může se stát, že se tělo hlásí po skončení souvislé práce a několika dnech následujícího klidu nejdříve ve spánku erotickými sny, potom ale také v bdělém stavu. Zřejmě ještě nejsme na takovém stupni, na němž můžeme vědomě stále vždy řídit tělo, to je životní proud. Proto cvičíme dále speciální cvičení a začneme opět pracovat s plnou silou a koncentrací.

Jestliže člověk může spotřebovat své síly tvůrčí prací a měl by mít přesto s tělem neúnosné těžkosti, pak mu radíme uklidnit tělo normálním sexuálním životem. Tělo si ostatně přeje sexuální uspokojení mnohem řídkěji, než si myslí lidé, kteří nedopřejí klid svým žlázám, nýbrž je vybičují silně kořeněnými jídly a dráždivými nápoji, erotickou četbou, filmy a jinými dráždivými prostředky. Tím jsou žlázy přepínány, předčasně oslabovány a určeny k zestárnutí. U zvířat vidíme, jak zřídka si přeje příroda sexuální styk.

Vše záleží na tom, co si přejeme. Přání je nejvyšší síla a donese nás právě tam, kam si přejeme dospět, kam si přejeme dospět svou celou podstatou!

V této souvislosti doporučujeme zvláště něco: nemodleme se k Bohu, aby nám pomohl zvítězit nad sexuálním pudem! Nezapomeňme, že Bůh v nás sídlí za naším lidským vědomím ve velkém nevědomí a On sám, BŮH, nás chce dovést vpřed na cestě vývoje. Pomůže tedy tak jako tak, většinou nás docela nutí, daleko více, nežli nevědomý člověk tuší, neboť Bůh sám se chce stát v nás vědomým.

Ale tím, že se modlíme o to, aby nám Bůh odňal sexuální touhy (jak to bohužel mnozí dělají, nehledě na to, že je to trochu dětské), soustředujeme se opět na sexualitu, řídíme mysl znovu na sexuální orgány a ďábel je opět volný! Nemodleme se k Bohu, aby nám pomohl zvítězit nad pohlavními touhami, *pomozme si sami!* Kdo chce dosáhnout nejvyššího božského stupně a touží tak silně a hluboce po Bohu, že se nezajímá o nic jiného, toho přivede jeho silné přání na cestu, na níž se může bez utrpení odchýlit od sexuálních myšlenek a přání a věnovat se s klidnými nervy přeměně svých sil, aniž by se modlil o pomoc. **Kdyby se však někdo, kdo se již nachází na vyšším stupni, tu a tam poddal sexuálnímu pudu, není to ani hanba, ani hřích! Je stále ještě člověkem z masa a krve a nikdo mu nezakázal, aby se sexuálně vyžíval. A právě proto by neměl skládat na začátku cesty slib, aby se potom nemusel stydět, když si dovolí poddat se svým sexuálním touhám. Stud, ne proto, že se sexuálně vyžil, ale proto, že porušil svůj slib. Co se stalo, stalo se, ale jestliže jednou zažil tělesnou jednotu se svou milenkou, z opravdové lásky, z vnitřního popudu a zdravé tělesné touhy, nesmí se v žádném případě považovat za**

slabého, padlého a hříšného člověka. Proč také? Bůh nám nezřídil překážku a nepředepisuje nám, že musíme vést zdrženlivý život. Nepředepisujeme si proto také nic, nýbrž se ptáme sebe, co chceme mít. A je-li touha po svobodě větší než moc těla, potom dělejme ze svobodné vůle, co děláme!

Cvičíme tedy dále. Jednoho dne potom dosáhneme, že se žlázy uklidní a dají nám pokoj. Můžeme kráčet dále po cestě duchovního vývoje! Pro muže je tento bod novou zkouškou, neboť muž cítí, i když nevědomě, že sexuální síla má pro vlastní osobu větší význam než plození nové generace. Cítíme hluboko ve své podstatě, že sexuální síla je podstatou člověka. Tím vysvětlíme, proč muži již v dětství hlídají svůj pohlavní orgán, který ztotožňují se sexuální silou, s úzkostlivou péčí a chrání ho před každým možným nebezpečím. Mají zcela správný pocit, že se stane něco neodvolatelného, strašného, kdyby ztratili orgán mužství a s ním svou potenci. Muž instinktivně cítí, že *on sám by byl zničen v materiálním projevu ztrátou své sexuální síly.*

Abychom učinili tuto zkoušku srozumitelnou, vyprávíme charakteristickou příhodu: Měli jsme velmi hodnotného duchovně vyspělého přítele, mnicha, který se stal mnichem proto, aby mohl celý svůj život věnovat hledání Boha – a to vědomě a přímo. Byl to silný muž a plný temperamentu. Celé noci nemohl spát, protože mu tělo nedalo klidu. Dělal vše, co by mu mohlo pomoci, ale zřejmě ještě neuběhl čas ďábla. Přece však jednoho dne k nám přišel zjevně zoufalý: „Pomyslete,“ řekl, „náhle mohu dobře spát, mohu se soustředit na svou práci, tělo již dále nereaguje, dává mi dokonale klid. Proboha, myslíte, že jsem se stal náhle impotentním?“ Musela jsem se hlasitě smát: „Poslyšte,“ řekla jsem mu, „cvičíte již dlouho s velkým vynaložením síly, abyste uklidnil žlázy, abyste se mohl nerušeně věnovat svým duchovním pokrokům. A nyní, když je vaše snaha o vedení sexuální síly do vyšších středisek korunována úspěchem, jste se polekal, že se vám podařilo to, co jste hledal a chtěl celou touhou? Uklidněte se, nestal jste se impotentním, naopak. Přiblížil jste se tomu, abyste se stal pramenem vší potency.“

Takový je člověk, dokonce i tak rozhodný, silný charakter jako náš přítel mnich! To jsou „dětské nemoci“, které musí člověk prodělat, než získá zkušenosti, když se již nenarodil jako „pomazaný“, „vyvolený“. A není to hanba dostat dětské nemoci. „Úzká, strmá a kostrbatá je stezka, vedoucí do nebeského Království,“ řekl Kristus, a on věděl, co řekl. Bojoval také pro nebeskou říši a postil se v poušti čtyřicet dnů a právě potom, co se stal z Nazaretského Kristem, ho ďábel nejvíce pokoušel. „Ďábel“ nás přirozeně také nešetří, ale musíme mít před očima velký příklad a vědět, že je vítězství možné!

Příhodí se přirozeně také, když jsme již dosáhli stupně, že nám dají žlázy pokoj, že se například při jižním větru probudí a promítají se nám erotické myšlenky. Potom cvičíme jógická cvičení a zaměstnáváme se dále tělesnou a duchovní prací, což nám opět a opět a stále účinněji pomůže a uklidní nás. A když se již otevřely před pohlavní silou dveře k vyšším střediskům, proudí tato ještě nějakou dobu opět ke svému nižšímu druhu projevu, kde se projevuje jako tělesně-sexuální síla. Cesta dříve široká a pohodlná láká a přitahuje stále ještě životní proud k sobě.

Následující stupeň nám dává již mnohem více radosti. Nebojujeme již o to, abychom uklidnili pohlavní orgány a přivedli myšlenky pod naši vládu, nýbrž začínáme přeměňovat sexuální síly, odvrácené od pohlavních orgánů, používat jich *jako duchovních sil*. První velký krok byl učiněn, dosud uzavřené dveře k vyšším střediskům projevu byly otevřeny. Jak můžeme nyní používat těchto duchovních sil?

Pomysleme dobře: Co to znamená přeměňovat sexuální sílu na duchovní? Je v lidech přístroj, ve kterém můžeme převést a změnit kmitání frekvence sil na jiné formy projevu? Ano! Je jich dokonce několik. Jsou to čakry, které nejen vyzařují, ale fungují také jako transformátory. To však víme jen rozumem. Použijí-li nervových středisek, která jsou sídly čaker, nezažívám různé kmitání jako „kmitání“ nebo „frekvence“, nýbrž

bezprostředně zažívám určité stavy bytí. Vezmu za příklad uši, to jest ušní nervy, které vnímají všechny kmity tónů a sdělují je mému vědomí. Ačkoli jsem se rozumem učila a vím, že tóny jsou kmity a různé tóny mají různé kmity, nebude je vnímat vědomí jako různé kmity, ale zcela jednoduše je *uslyším* jako různé *tóny*. A nebudu moci vnímat, kolika kmity vibruje jeden tón *více* nebo *méně* než druhý, ale *uslyším* je jako *hlubší a vyšší tóny!*

Tak je to s tvůrčí silou. V jejích nižších kmitech ji nebudu vnímat, jak *vibruje*, nýbrž *ve svém těle* cítit a vnímat jako sexuální pud. V jejích vyšších kmitech – v mé duši – ji budu cítit jako lásku, jako duševní pud po jednotě. Ještě výše jako pud po tvůrčím projevu, jako talenty, jako intuici a tvůrčí ideje. V jejích nejvyšších frekvencích ji budu vnímat jako čistě duchovní stav bytí – **JÁ JSEM!**

Tak jako mne uschopňují uši a ušní nervy slyšet tóny, takže vnímám tóny a ne uši a ušní nervy, tak vnímám tvůrčí sílu různými orgány projevu a čakrami jako sexuální pud, jako city a jako bezprostřední stavy bytí. Cítíme z aktivace vyšších nervových a mozkových středisek jen tolik, že jsme se stali náhle intuitivními. Že máme tvůrčí ideje a že dostáváme chuť k tvůrčí práci, že se u nás projevují netušené talenty, že se nápadně zvýšila naše síla vůle a koncentrační síla, že se stáváme sebejistými, a na působení, které provádíme u svých bližních, pozorujeme, že jsme se stali sugestivními. Nesmíme proto očekávat, že se čakry a jejich sídlo, vyšší nervová a mozková centra, hlásí nějakými pocity nebo jinými znameními, v činnost. Vnímám uši, ušní nervy a také jiné smyslové orgány právě tak jako vyšší nervová a mozková střediska a čakry jen tehdy, když nejsou zcela v pořádku a snad bolí. Pokud pracují zdravě, nepozorují, že existují.

O přeměně sexuální síly můžeme dát vysvětlení jen potud, pokud vysvětlujeme, jak se to *dělá*. Potom *zažijeme a pochopíme všechny tyto věci bezprostředně!* Pokud se nenamáháme, nemůžeme rozumět tomu, co je to *bláženost, naplnění, absolutní spokojenost a sebejistota*, které se zažívají jako vědomý stav bytí, když jsme se stali schopnými přeměnit tvůrčí sílu z její sexuální do její vyšší formy a můžeme říci, *já jsem to*. Jak může vědět a rozumět minerální roztok tomu, co se s ním děje, když krystalizuje? Molekuly se samočinně řadí do tvaru krystalu, krystalové mřížky, kterou může vytvořit *jen* tento minerální roztok sám, protože *on to je!*

Tak **může být každý z nás jen tím, čím je, a to se nedá předem vysvětlit, protože každý je individuálním tvarem projevu Boha, tedy rozdílným od ostatních. Tak jak minerální roztok začal něco dělat, a nemohl dělat nic jiného, než být sám sebou, svým charakteristickým tvarem, aby projevil svou krystalickou podstatu, tak musíme také my něco dělat, a nebudeme také schopni dělat něco jiného, než stát se sebou samými a projevit sebe samé krystalizované!** Tím bezprostředně zažijeme tajemství tvůrčí síly, s pomocí BYTÍ pochopíme! **Jen ti, kteří to již chápou, protože tím již jsou, mohou dávat rady.** Stát se schopným *být* musí každý vlastní zkušeností a vlastními zážitky.

Jak začneme? Duchovní, tvůrčí práci. A jakou? Neptejme se na to. Nebudeme tak jako tak moci dělat nic jiného, než co sami jsme. A k čemu máme chuť, to jsme. Nuže, budeme dělat něco, k čemu máme talent a chuť, a provádět to podle času, který máme k dispozici mimo povolání, mimo činnost zajišťující naši existenci. Vždyť je tak mnoho lidí, tak mnoho osudů, tak mnoho cest!

Jestliže někdo začal žít zdrženlivě, zpozoruje, že jde meditace nesrovnatelně lépe než dříve. Bylo již vysvětleno, že neprožitá sexuální síla se nastřádá, životní napětí se zvýší a toto zvýšené napětí působí na míchu jako silné dráždění, silné zahřátí. Tím jsou samočinně vyšší nervová a mozková střediska drážděna. Tento stav se projevuje ve vědomí člověka tím, že se stává *bdělejší*. Začíná žít! Teprve teď zpozoruje, že dosud sotva žil. Jeho život byl vegetováním, byla to fraška. Dýchal, jedl a pil, dokonce pracoval, a přece měl stále pocit, že se nepodílel na životě, nezúčastňoval se, vše mu připadalo jako

sen, většinou špatný sen. Nebyl zde, nebyl *zde nyní*. Nebyl *bdělý!*

Teď začíná člověk být živoucím, uvědomělým, začíná se osvobozovat z prostoru a času. Cítí v sobě oheň života, začíná být sám sebou. Nyní náhle rozumí tomu, co mluvil Kristus tím, že označil mnohé lidi jako „mrtvé“ a mnohé jako „živé“.

Je nemožné popsat tyto stavy právě tak jako popsat chuť kaštanů tomu, kdo nikdy kaštany nejedl. Můžeme mluvit jen v podobenstvích. Slova „být bdělý“, „stát se uvědomělejším než dosud“, „stát se živoucím“ apod. jsou jen slova, která nahrazují výrazy, které nemáme pro tyto zvláštní stavy. Nejlépe to snad můžeme říci takto: Jestliže jsme dosud byli pevně přesvědčeni, že jsme bdělí, vědomí a živí, tedy se přece probudíme působením vyšších frekvencí tvůrčí síly a vidíme, že jsme nebyli bdělí, vědomí a živí, nýbrž že jsme jen vegetovali a vedli život podobný snu. Jako je spící člověk přesvědčen ve svém snění, že „bdí“ a „žije“, a uvědomí si teprve po probuzení do denního vědomí, že snil, tak se mu také stane, až se probudí působením „dračího ohně“, že si uvědomí, že vedl dosud snový, stínový život.

Jakmile zažijeme tuto „bdělost“, nerozumíme tomu, že jsme mohli dosud věřit, že jsme bdělí a živoucí. Probudil se v člověku mnohem vyšší životní oheň, ale tento oheň nepůsobí v těle, necítíme žádné teplo (jak to mnozí očekávají), nýbrž cítíme oheň, *světlo* ve vědomí, v duchu, v sobě samém. Mnoho lidí, kteří touží po tomto „probuzení“, se pokouší je v sobě zažít a dělají v meditaci velkou chybu, že chtějí *tělesně* zažít nějaký mystický stav. Omyl! Všechny tyto stavy jsou výlučně *stavy vědomí*. To znamená, že já sám jsem *světlem vědomí*, a tělo s tím má co dělat jen potud, že začíná být daleko intenzivněji živoucím. Je nabíjeno novou životní energií, mládne a uzdravuje se. Stává se ohebným a poslušným služebníkem vlastního Nadjá. Žijeme ve zvýšeném, vznešeném životním stavu. Tento stav není hysterický! Opak je pravdou. Nacházíme se ve zvýšeném, světlém, čistém duchovním stavu vědomí, ve kterém jsme mnohem klidnější a objektivnější než dříve. Právě proto, že jsme znovu „*nyní zde*“, jsme daleko více „*při sobě*“ nežli jsme to vůbec dříve považovali za možné. V duchovně osvíceném bdělém *stavu jsme klid, sebevláda sama*, jsme svými vlastními pány, svým vlastním *Nadjá*. To je pravá *duchovní přítomnost*, kterou můžeme mít nepřetržitě v sobě jako denní vědomí i mimo dobu meditace. V tomto stavu nemáme vědění, neboť jsme se sami stali Věděním.

Skutečně duchovní stavy jsou velmi jednoduché: jsme jednoduše *nyní zde!* A dokonale bdělí, tak bdělí jako jasné světlo slunce! Toto jasné světlo zažíváme v dokonale světlém, prožhaveném vědomém stavu bytí jako JÁ JSEM! Nemyslíme již tato dvě slova, ale *jsme tím* bez myšlení slov!

Tohoto stavu můžeme dosáhnout také v práci. Prací se poutá pozornost člověka, pomáhá mu být „*nyní*“ a „*zde*“, být „*bdělým*“. Mladému muži, který se ptal Krista, co má dělat, aby dosáhl blaženosti, odpověděl Kristus jen jediným slovem „*Bděte*“. Tím řekl vše! A při práci se také stáváme bdělejšími a bdělejšími a ještě více bdělejšími, jestliže ji provádíme s dokonalou koncentrací, dokonale vědomě, ale *aniž bychom mysleli na to, že jsme vědomí*. Jaká práce to má být? Jakákoli! Neboť není důležité, na čem pracujeme, ale jak pracujeme. Jakákoli práce, k čemuž počítáme každý sport nebo gymnastiku, činnosti, které nás nutí stát se pány nad hmotou, nad tělem. Kdo někdy provozoval sport s plným soustředěním a podával postupně stále vyšší výkony, zná nadšené a obšťastňující stavy vlády nad tělem a nad přírodními silami. Cirkusový artista zažívá při nadlidských výkonech během svého představení vysoký, duchovní pocit štěstí a radosti. Je známo, že mnozí artisté, kteří riskují život svůj i svých spolupracovníků během jejich představení, žijí jako mnichové. Ve svých představeních zažívají daleko větší radost a šťastné pocity než v krátkodobém sexuálním zážitku. Riskují dokonce život, aby dosáhli těchto vysokých radostí! (Co by člověk často udělal pro jeden sexuální zážitek). Kdo je spřátelen s lidmi z cirkusu, ví, že je mezi nimi mnoho těch, kteří by mohli říci s Beethovenem: „Není vyššího

šťěstí, nežli dosáhnout vítězství nad tělem nebo nad divokými zvířaty a ukázat toto vítězství ducha, *Já, lidem.*“

Lidé, kteří prováděli duchovní činnost ještě mimo své povolání nebo bez něho, mohou této činnosti využít jako žebříku vědomí, jako Jakubova žebříku. *K čemu máme chuť, co nás z plna srdce skutečně zajímá*, to si máme vyvolit. Ať malujeme, modelujeme, tkáme koberce, hrajeme hudbu nebo děláme zahradnickou práci nebo píšeme básně a knihy, je bezvýznamné. Jen se *nesmíme spokojit s průměrnými výkony*, ale snažit se bezpodmínečně o nejvyšší stupeň. **Nic nepomáhá tak lehce v pokroku vpřed jako sexuální síla proměněná v tvůrčí sílu a jako duchovní síla vyzářená jako tvůrčí práce.** Tvoříme tedy něco, co takové může také být. Potom se nemusíme vůbec starat o to, jak chceme „odvrátit“ své myšlenky. Jsou upoutány na práci, bez malého osobního vědomí. Jsme připoutáni tak silně na přítomnost, že myšlenky, *spojující stále minulost s budoucností*, nemohou vniknout do této *trvalé přítomnosti*. Bezděčně se odpojujeme z času a prostoru. Řídíme sexuální sílu automaticky a bezděčně do vyšších středisek, kde působí jako tvůrčí magické síly. Pěstujeme-li nějaké umění, nesmíme se starat o to, jsme-li uznávanými slavnými umělci nebo ne. Tato pýcha pochází z malého „já“, z osobnosti, která je pyšná, zároveň se podceňuje a potřebuje zvenku potvrzení, očekává uznání. Nesmíme pracovat proto, abychom se stali „uznávanými“. Práce je to nejdůležitější, protože se vyvíjíme s ní. Práce pro práci, pro dosažení vývoje vede člověka vpřed. Nejdůležitější je, že *provádíme práci, která je stále sama sebou, s plnou koncentrací, celou duší a s plným zájmem* a že s ní nejsme lehce spokojeni, ano, i když provádíme jen jednoduché domácí práce.

Pravý umělec pracuje pro práci samu, je šťastný, pokud je činný, pro něj je práce sama nejvyšší odměnou, protože se během ní nalézá ve zvýšeném, osvětleném stavu. Pro člověka, který pracuje s celou duší, je dokonale stejné, má-li velký talent anebo začíná-li na nižším stupni, protože vše je jen relativní. **Od stupně, na němž se nyní nalézáme, se máme pokusit jít výše! To je to nejdůležitější! Jít výše!** Největší umělec světa musel také jednou začínat na nejnižším stupni lidské a umělecké dráhy, i když snad před velmi mnoha vtěleními. Neztrácejme čas a pokusme se provádět svou práci tak dokonale, jak je to jen možné, s nejvyšší námahou a koncentrací. Pak poznáme, že se mohou talenty vyvinout netušeně! Nebuďme spokojeni s méněcennou a průměrnou prací. Pokusme se ji provádět ještě dokonaleji, ještě řádněji, abychom mohli vyzvednout nejjemnější nuance. Pak poznáme, že naše koncentrační schopnost nemá hranic. Jestliže jsme již dosud pracovali s nejkrajnější koncentrací, objevíme příštího dne, že se můžeme soustředit ještě intenzivněji, a poznáme během práce nové možnosti, které nebyly předešlého dne ještě patrné. Objevíme *podstatu práce* a nové, ještě hlubší krásy, které jsme dosud nemohli vidět, protože jsme se opět vyvinuli o jeden stupeň výše a mohli se soustředit o stupeň silněji. Otevře se nám nový svět a další světy, o nichž jsme neměli dříve ani tušení, jako jiní lidé. Přitom jsme žili uprostřed toho, ale naše oči byly ještě zavřené, ještě slepé. Nyní, při práci, se zavrtáváme do nejniternějších světů, až k jádru podstaty věcí a současně také až ke svému jádru podstaty. Také mimo naši práci se nám otevrou jiné světy. Začínáme náhle s velkou jasností rozumět spisům velkých lidí a proroků, kterým jsme dosud nerozuměli, které pro nás byly zamlžené a záhadné. Nevýslovná radost nás naplňuje, nalézáme nové bratry, nové přátele, kteří k nám mluví přes minulá staletí a tisíciletí, přes čas a prostor, k nám, protože jim *rozumíme*, protože jsme se s nimi *sjednotili!*

A pokračujeme ve své činnosti, především na nás samých. Vychutnáváme čistě duchovní radosti a šťastné pocity, které nejsou srovnatelné s krátkodobými tělesnými radostmi. Nepopsatelná rozkoš tvůrčí práce vyplňuje celou naši bytost při práci i v době klidu. Tvůrčí síla v nás dále pracuje, nemůžeme se dočkat, až přijdeme opět k naší činnosti, protože máme pocit, že *skutečně žijeme* jen během své práce. Něco se v nás

otevřelo. Pomocí stále se stupňujících tvůrčích sil vykvetla radost ze svobody a neohraňivosti. Máme zajímavý pocit, jako bychom nepracovali my, ale jako by pracovalo něco v nás, co všechno ví a vede nás a ukazuje, jakým způsobem můžeme dosáhnout a projevat dokonalou harmonii, ba dokonce dokonalost ve své práci. Toto Něco a já, tito dva jsou dokonale zajedno. A rozumíme, co míní zenbuddhisté pod pojmem „zen“ a co znamená mystická svatba, unio mystica rosikrucianů a velkých mystiků, protože jsme ji v sobě prožili a prožíváme.

Já a tvůrčí princip, Logos, jsme *jedno!*

JÁ a já jsme *jedno!*

Zmocní se nás horečka, zapomínáme na celý svět, nejsme již osoba, která má někde ve vnějším světě jméno, neboť jsme se stali kapkou v neomezeném oceánu. Máme podíl na Boží tvorbě a tvoříme nové světy, když už je tento náš svět tak malý, ale cítíme, víme, že máme v sobě schopnost působit v malém právě tak dokonale, jak působí Bůh ve velkém. Dveře ve směru do vnitřního světa se otevírají ještě dále, spatřujeme stále nové světy, nové nádhery. Poznáváme nové pravdy, dostáváme nové ideje. Odkud? Ze sebe, kde je nevyčerpatelný pramen, z BOHA. Jaký je rozdíl? Je vůbec nějaký rozdíl? To vše jsou jen slova. Ideje, které se u mne staly vědomými, jsou světlo jako třpytné světlo Boží a v tomto světle vidím vše, všechny pravdy země a nebe, kam jen zaměřím reflektor svého vědomí. Toto světlo mne naplňuje nevýslovným štěstím a nepopsatelnou radostí. Tělo se na těchto radostech také podílí: ve svém srdci, ve své hrudi, ve své hlavě, nahoře v temeni, v každém vlákně svých nervů cítím nový život, který mne oživuje, který mi dává životní sílu, odvalu, sebejistotu, ŽIVOT sám, takže již nemohu mít vůbec strach z ničeho, docela ničeho. Ani ze smrti. Božský, neotřesitelný klid ve mně panuje, JÁ SÁM JSEM tento klid a sebejistota. Ani nepotřebuji, ani nečekám důvod k tomu, abych byl šťastný, protože *jsem* šťastný samo! Co by *mne* ještě mohlo obšťastnit? Já *jsem* to, co vyzařuje štěstí. Jsem vědomý, nebo nevědomý? Co je to za slova? Co znamenají? Tyto stavy stojí nad takovými pojmy. JÁ JSEM! Není to dosti? Ano! Já *jsem* ve skutečnosti. JÁ žiji! JÁ jsem ŽIVOT! Proč to ještě potřebuji moje vědomí rozumově vnímat a registrovat? Stal-li jsem se sám kaštanem, proč psát disertaci o tom, jaká je jeho chuť – moje chuť – když JSEM sám jím samým! Potřebuji to ještě myslet nebo říkat, jestliže žiji, jak jsem dosud nikdy nežil? Není na tom dosti, že sám jsem *Radost, Štěstí, BYTÍ...*

Nepotřebuji o tom dále hloubat ani myslet. Slova jako „nevědomí“ nebo „vědomí“ jsou jen slova, ale nejsou tím, čím *jsou*. Slova jsou vně, ve vnějším světě, mimo moje Nadjá, někde v mé hlavě. Ve svém vnitřním světě JSEM JÁ! Ale ani toto nemyslím, ale dělám to nyní, abych to mohla napsat, abych to učinila nějak srozumitelným lidem, kteří se trápí s touto otázkou, abych to vyjádřila slovy *Já jsem* v nadšení BYTÍ, já sama, aniž bych to myslela, aniž bych nad tím hloubala. Není nic, co by mne mohlo vylákat z mého BYTÍ. Čas... prostor... pojmy vnějšího světa. Pro mne existuje jen absolutní Existence, samo BYTÍ, protože JÁ JSEM TO!

Stav *bytí* můžeme popsat a učinit srozumitelným právě tak málo, jako nemůžeme vysvětlit, jak poslouchat tón, jak čichat vůni, jak chutnat chuť, vidět barvu, tvar. Ti, kteří již tyto věci zažili a zakusili, se s porozuměním usmívají, protože vědí, o čem se mluví. Ostatní mohou udělat jen jedno: *sami zkusit*. Tak je to s přeměnou sexuální síly v duchovně božské síly. Kdo to poznal, může se s porozuměním usmívat, a tento úsměv je známým úsměvem Buddhy, který vše ví, který ví nejvyšší pravdy, který ví nejvyšší pravdu o BOHU, o věčném BYTÍ. Kdo to ještě nezkusil a nezažil, nemůže také rozumět, co je tak obšťastňujícího na přeměně sexuální síly, že se námaha vyplatí. Jak bychom mohli například vysvětlit nějaké bytosti, která byla stvořena bez pohlavních orgánů, co je tak obšťastňujícího při sexuálním zážitku, že lidé, kteří mají sexuální orgány, jsou schopni a připraveni pro jeden sexuální styk s jistou osobou k nejvyšším hrdinským činům, ale také k

největším pošetilostem. Můžeme jen radit lidem, kteří na sobě samých nezkusili proměnu sexuální síly a usmívají se nad tím posměšně a nadřazeně, aby o tom nedělali soudy anebo hloupé vtipy. Měli by napřed zkusit zažít přeměnu. Měli by přemýšlet o tom, proč všichni velcí lidé, kteří nám chtěli ukázat a vysvětlit pravdy o cestě osvobození člověka z otroctví hmoty k moci ducha, nás na této cestě předcházeli. Tito titánští duchové nás naučili, že vědomí ve vyšších centrech, v nichž se nad něčím *nepřemýšlí*, ale v nichž se tím něčím *stáváme*, tím *něčím jsme*, je nejvyšší božský stav. A k tomuto stavu nám pomáhá jako hnací síla, sexuální síla nespotečovaná v sexuálních zážitcích, ale obrácená dovnitř a přeměněná ve tvůrčí božské energie. Had, který se kouše do svého vlastního ocasu! Kdo má uši k slyšení, slyš...

A tělo? Neozývají se nikdy znovu sexuální touhy? Jak reagují žlázy?

Nezapomeňme na jedno: **Sexuální přání tělo má, jen když já jsem uvnitř v tomto těle. Tělo nemá sexuální touhy, ale můj pud po božské jednotě se promítá do těla jako sexuální touha. Mrtvola nemá sexuální přání. Dosáhl-li jsem ve svém vědomí božské jednoty, unio mystica, tedy, jsem se svých duchem, svou podstatou jednotou, tedy celkem, pak již dále nepromítám do těla sexuální touhy.** Nejvnitřnější pravá podstata, duch, nemá pohlaví. **Mé tělo se uklidňuje jako svázané zvíře, které mne absolutně poslouchá, a přesto žije mnohem intenzivněji a je mnohem potentnější než tělo lidí, kteří jsou ještě uvězněni v sexualitě a vydávají životodárnou sílu.** Při každém sexuálním spojení bytosti trochu umírají. Vydávají stále znovu svou životní energii, ať již má nebo nemá být dosaženo cíle dát jiné bytosti nový život. *Stali-li jsme se celkem, také celá životní energie zůstává ve službách našeho vlastního těla*, protože zduchovněnou sexuální energii, tvůrčí sílu, také užíváme a vyzařujeme tělem. Každé nejmenší vlákno našich nervů je nabíjeno tímto nejvyšším, božsko-magickým proudem. Tak můžeme rozumět tomu, proč většina velkých lidí, kteří nás předešli na této dlouhé cestě k cíli, měla velmi zdravé tělo a dosáhla mimořádně vysokého stáří.

Ale není důležité to, že dlouho žili, ale že žili *zdraví*. Potřebujeme se starat o své tělo jen potud, aby bylo udrženo zdravé, v absolutní rovnováze, v nebeském klidu. Jako slunce rovnoměrně rozlévá paprsky do prostoru, tak musíme vyzařovat sílu, která je mé JÁ, kterým JÁ JSEM, všemi nervovými středisky pomocí řízení vědomí. Neboť nezapomínejme, že naše pohlavní žlázy jsou určeny nejen k udržení druhu, ale hrají již zmíněnou důležitou roli v našem těle! Jsou nositelem napětí v našem těle a od něho je závislé jeho mládí. A tak dosahuji rovnováhu, harmonii, jistotu a klid v mé duši jako v mém těle – a já jsem pánem ve svém domě! A největší nepřítel člověka, strach, mne může uchopit právě tak málo, jako může uchopit tma světlo!

Štěstí a vnitřní veselost, kterých se dosáhne tímto způsobem života, dávají právě tak tisíckrát větší štěstí a větší radost, jako má duch tisíckrát větší sílu než tělo. Duch je příčinou, tělo účinkem. Tělo je jen zrcadlením ducha a sexuální radost, dokonce ta nejvyšší rozkoš je také jen odleskem radosti, naplněním a blažeností, které zažíváme působením ze sexuální síly přeměněné tvůrčí síly, Logosu, a obdržíme jako stav vědomí, zde JÁ JSEM TO. Toto štěstí nevydáváme, abychom je znovu budovali a opět a opět využívali a ztráceli, až se tělo opotřebuje, vyčerpá a stane se impotentním. Dostaneme vnitřní božskou radost, nosíme ji nepřetržitě v sobě, *jsme sami touto radostí*. A tato se ještě sama den ze dne zvětšuje, jako se stále zvětšuje zlaté jablko lásky v pohádce, čím více se z něho jí.

Tvůrčí síla, kterou stupňujeme duchovní koncentrací, se stále zvětšuje, až vědomě dosáhneme neohraničenosti božského Nadjá. A tělo se podílí na tomto stupňování tvůrčích sil. Vyššími frekvencemi rozpínajícího se vědomí se stále ozdravuje, stává se stále více poddajným služebníkem ducha. Závisí to na lidech, jak používají tvůrčích sil, jak

je využívají, jak s nimi hospodaří. Nyní tomu rozumíme, proč lidé, kteří dosáhli nejvyššího stupně, proroci, Sibyl, Boží lidé (boholidé) již nevydávají své tvůrčí síly jako sexuální sílu. Nebyli to pošetilí lidé, kteří zahodili něco, co dává radost a požitek. Zažili v sobě vědomě druhý pól, proto nepotřebovali hledat venku doplnění. Sami sebe doplnili, stali se z poloviny CELKEM. Sami se stali vědomě, tvůrčí silou – Logosem – svým vlastním božským *Nadjá*.

To je přeměna sexuální síly v duchovní božskou tvůrčí sílu. To je vzkříšení ze smrti do věčného ŽIVOTA! A tajemství sexuální síly spočívá v tom, že napřed pomáhá lidskému duchu jako spojovací prostředek mezi hmotným a duchovním světem k tomu, aby se mohl narodit ve hmotném těle, potom člověka nutí a pomáhá mu jako hnací síla, aby zahřál sám sebou, sexuální silou jako palivem, svá vyšší nervová a mozková střediska, a tím zvedl *ještě v těle své vědomí až k božskému vševědomí*. Proto musíme využít této příležitosti ještě během pozemského života, dokud žijeme v těle, abychom dosáhli konečného cíle každé živé bytosti – BOHA.

Vezměme si srovnání: Kus palivového dříví touží celou svou podstatou po ohni. Je studený, tuhý a neživý a touží po tom, aby byl prožhaven. Touží po tom, aby žil, aby byl povýšen. Touží celou silou po božském ohni! Potom je jednoho dne zapálen, začíná hořet, a tak se dřevo sjednotí s ohněm, který je prožhává, oživuje a povyšuje. Ale právě proto, že je oheň prožhává a oživuje, shoří dřevo, stává se popelem a umírá. Dřevo neví, že z této smrti je spasení a je možné vzkříšení. Kdyby využilo času hoření a přeneslo své vědomí z podstaty dřeva do ohně, aby se v něm stalo vědomým, aby se s ním sjednotilo a samo se stalo ohněm, potom by jeho vědomí nemuselo zemřít se smrtí jeho dřevěné podstaty. Potom by mu mohlo být lhostejné, stane-li se ze dřeva, kterým dříve bylo, popel, nebo zda oheň, kterým se nyní samo *stalo*, spálí nebo nespálí další kusy dřeva. Mělo by potom také možnost dále existovat ve svém neviditelném, neprojeveném duchovním tvaru, když oheň nic nespáluje. S ohněm by dále existovalo také vědomí bývalého dřeva ve své znovuzrozené, vzkříšené pravé podstatě jako OHĚŇ!

Naše cesta je tatáž. Když my lidé poznáme, že nemusíme zemřít s hmotným tělem, využijeme-li času a příležitosti a přenášíme-li naše vědomí z naší lidské podstaty do ducha, do hořícího ohně, do života, zatímco žijeme, zatímco hoříme ohněm Ducha, potom neumírá naše vědomí se smrtí těla. Znovuzrodili a vzkřísili jsme se v ohni, v duchu, v životě.

Musíme tedy využít času a příležitosti, pokud žijeme v těle, pokud nás duch oživuje a hoří a naše tělo má ještě svou plnou potenci. Duch nám dává život. Jestliže se tudíž ztotožníme ve svém vědomí ještě během hoření, během života, se svým ohněm, se svým duchem, potom se sami v životě probudíme, uvědomíme se na nové úrovni, to znamená, že se staneme životem samým, který nemůže zemřít, protože právě to je ŽIVOT! Potom jsme se sami stali – ohněm – duchem – životem – Logosem – který vše tvoří a oživuje svým ohněm a udržuje.

Byli jsme tím vždy, jen naše vědomí vypadlo z duchovního, rajského stavu do „dřeva“, do těla, ztotožnilo se s tělem. Ale není-li člověk uvědomělý ve své skutečné podstatě, umírá s jeho tělem také jeho vědomí a to pro něj znamená smrt. Jestliže se ale naopak stal během svého pozemského života, během své inkarnace, tedy dokud hoří ohněm ducha, vědomým ve své pravé podstatě, ve svém vyšším Já, ve svém duchu, potom jeho vědomí neumírá s tělem, ale zůstává vědomým a žije dále, jako kapka vody v oceánu, ve vševědomí, v BOHU!

To je vzkříšení podle křesťanského pojmenování, to je nirvána podle orientálního pojmenování. A dosáhnout tohoto stavu vědomí, identifikace vědomí se životem, s věčným BYTÍM, s BOHEM, jako nejvyššího, ale všem lidem dosažitelného cíle, nás učili všichni Boží lidé, kteří dleli na zemi. To je osvobození ze zákonů hmoty, těla, osvobození ze smrti

a z ukřižování našeho ducha na dvou trámech času a prostoru. To je uvědomění, probuzení v samém životě, v samém BOHU, osvobození od bezmocnosti nevědomého ducha v těle. Tomuto vzkříšení v novém vědomí nás učí Kristus, učí nás středověcí alchymisté, rosikruciáni, učí všechna náboženství minulosti a přítomnosti a každý velký zasvěcenec.

Kámen mudrců je božské vševědomí a jeho magická duchovní síla nad celou přírodou. A elixír života je „jako voda tekoucí oheň“ a „ohnivá voda“, to znamená vysoké frekvence božského sebevědomí, které lze vést do těla zcela vědomě tak, jak lze zavést do kusu železa elektřinu a magnetismus a tím je nabít, tedy zmagnetizovat a zelektrizovat. Křesťané nazývají tento proud „Kristovou krví“, rosikruciáni „elixírem života“. Je to životní proud Logosu, Života, božského Nadjá!

Velcí zasvěcenci, prorokové, Sibyl, veleknězi a velekněžky velkých národů minulosti a Boží lidé, kteří se čas od času objevují na Zemi, nebyli a nejsou bláhoví lidé. Nebyli by zahodili pro nic za nic sexuální radosti, které mají mnozí lidé za jediný životní obsah a cíl, kdyby za to nebyli vyměnili tisícinásobnou protihodnotu. Vyměnili jen „dřevo“ za oheň. Jako mudrci vzdali klidně tělesné, velmi krátce trvající pomíjivé radosti pro pramen všech radostí a všeho štěstí, pro věčné a nepomíjivé, blaženost, svobodu a moc, dávající podstatu vší potence.

Mystická svatba je spojení lidského vědomí s pravým Nadjá, s Božím Duchem pomocí zduchovněné sexuální síly.

Skutečností je, že má člověk v sobě tuto možnost, i když si jí není zcela vědom. V nevědomí člověka sídlí Bůh, a jak jsme se již zmínili, spočívají dva póly v Bohu společně. **Člověk myslí a žije v pohlaví, jen pokud ztotožňuje své vědomí s tělem. Probudí-li se ve svém vědomí v Bohu, potom v něm přestává postoj pohlavní bytosti a představa o pohlavích a on v sobě samém nalézá v odhaleném, zcela uvědoměném nevědomí (které již právě není v tomto stavu nevědomím) druhý pól, své vlastní doplnění, které zde dosud také stále bylo, ale v latentním, nevědomém stavu – a sjednotí se s ním. Nyní, protože v něm, řečeno v první osobě, ve mně, se vše stalo vědomým, takže již nemám nevědomí, stal se ve mně vědomým i druhý pól a poznávám, že také tento jsem já sám. V partnerovi patřícím k druhému pohlaví, se kterým jsem cítil vnitřní jednotu a pokoušel se ji také zažít a uskutečnit v těle, jsem hledal toto latentní spící doplnění mého absolutního pravého Nadjá, ve kterém oba stále spočívají spolu, spočívají a budou spočívat až do věčnosti, protože patří k sobě, protože oba díly JSEM JÁ SÁM! Když jsme dosáhli božské jednoty dokonalého vševědomí, jsme vědomými v absolutním androgynním stavu.**

Rosikruciáni nazývali člověka, který dosáhl tohoto stavu, hermafroditem. Slovo je složené ze dvou řeckých jmen Hermés a Afrodité a znamená, že tento člověk uskutečnil ve svém vědomí oba póly. Ve znázornění ukazovali rosikruciáni „hermafrodita“ se dvěma hlavami, protože dosáhl svého osvíceného stavu ovládnutím sexuální síly, které používal jako topiva, a znázorňují jej na drakovi, vládci tohoto světa, naší Země. Protože sexuální síla vládne na Zemi.

Různá svatá písma lidstva mluví všechna o tomto androgynním nebo hermafroditním prapůvodním stavu. V Bibli je znázorněn historkou o Adamovi, který byl zpočátku androgynní bytostí, mužem-ženou. Teprve až Adam upadl do hlubokého spánku, to znamená, když ztratil své božské vědomí a stal se nevědomou bytostí, vytrhl se z něho ven negativní pól, ženský princip. Potom Bůh přetáhl přes oba oděv, kůži, jak říká Bible, to znamená, že jejich duch se oblékl do hmotného těla, které nyní projevuje jen jedno pohlaví, a tím také dostali pohlavní vědomí. Představovali si, že jsou muž a žena, a zapomněli, že jejich podstatou je DUCH a CELEK.

Androgynního stavu nemůžeme, podle současného řádu přírody, tělesně

dosáhnout, nemůžeme ho uskutečnit. Je to možné jen v duchovním stavu, v pravědomí. Můžeme dosáhnout tohoto božského stavu, ve kterém v sobě spočívají oba póly, ve *svém vědomí jako stavu vědomí* a zažít jej.

Je nutné zdůraznit, že tělo člověka patří i potom beze změny jednomu pohlaví, i když již dosáhl nejvyššího stupně. Jestliže učiníme cvičeními vědomou také druhou, latentní polovinu naší podstaty a uskutečníme v sobě své doplnění do celku, i potom zůstává člověk ve svém těle mužem nebo ženou! Tedy v žádném případě mužem-ženou, tělesným hermafroditem. To by bylo v těle podle současného řádu přírody nenormálním, chorobným stavem. Rosikruciani tedy používali výrazu „hermafrodit“ jen ve vztahu k vědomí! Všechny stavy, které zažíváme během svého vývoje, jsou *výlučně stavy vědomí*. A když jsme učinili v sobě vědomým i druhé pohlaví, také to zůstává čistě *duchovním stavem*. Tělo s tím má co činit potud, že již nemá pohlavní touhy. Touhy nejsou v těle, jak již jsme řekli, mrtvola nemá pohlavní touhy, ale ve stavu vědomí člověka, dokud se ztotožňuje s tělem.

Duch spadá při plození do těla, staví pro sebe tělo podle praobrazu a oživuje je. Protože hmota izoluje a nepropouští světlo ducha, ztrácí duch své duchovní vědomí, stává se tělesnou bytostí a představuje si, že je tělo. Důsledkem je, že promítá do těla svou touhu po ztracené jednotě a tím vzniká v těle pohlavní pud. Vždyť žlázy jsou oživeny a pracují působením ducha, života. Jestliže duch v těle znovu nabude svého duchovního vědomí a uvědomí si to, že je duch, potom se stane ve svém vědomí celkem a potom také přestává v těle sexuální pud. To je také tajemství, proč v duchu, v pravé podstatě probuzení lidé, tedy světci, proroci, Sibylly a Boží lidé, nemají sexuální touhy, ačkoli jejich tělo projevuje jen jedno pohlaví, a proč vedou zdrženlivý život bez chorobného potlačení, *bez neklidu, bez obtíží*.

Abychom vyloučili každé nedorozumění, poznamenáváme, že tito osvícení lidé se nestali impotentními tím, že se stali celkem, jak by jistě tak rádi tvrdili nevědomí lidé. Lidé, kteří došli k cíli, se stali vědomými v pramenu vší potence, používají svou sílu podle vlastní vůle a dveře ke každému projevu, tedy také k sexuálnímu, jsou před nimi otevřeny. Nejsou tedy impotentní, ale jsou *to vyvážení, harmoničtí, dokonale klidní a ukáznění lidé*. Každý člověk má ve svém nevědomí tyto pravdy a tyto zákony.

Hledáme Absolutno! Nemůžeme přijmout kompromisy. A proč? *Protože toto „Absolutno“, tento celek, již nosíme v sobě, protože my sami jsme tím od pradávna byli a jsme!* Naše „JÁ“ je čistý duch a tento nezná žádného dělení, trhání a štípání do dvou pohlaví! Když jsme se stali vědomými ve své pravé podstatě, odpadne od nás každá pohlavnost jako skořápka od zralého ovoce, právě tak jako si dítě přestane hrát bez bolesti, bez oběti s olověnými vojáčky, když dospělo. A tělo nás poslouchá, protože sexuální síla již nedráždí žlázy. Je spotřebovaná jako tvůrčí síla jinými vyššími středisky. Každý člověk může sám zažít tyto skutečnosti, pokusí-li se jít vpřed po této nejkratší cestě, která zde byla popsána!

Nemusíme mít strach, že by nám Bůh něco odebral, aniž by nám dal mnohem větší protihodnotu. On žije v nás jako naše podstata, jako naše pravé Nadjá. On chce uskutečnit sám sebe v naší pozemské lidské bytosti! Pokud jsme nevědomými živými bytostmi, žije BŮH v našem nezměřitelně velkém, bezmezném *nevědomí*. A když jsme se stali dokonale vědomými, žije v nás jako naše vlastní božské JÁ.

Souhrn

Pokusme se shrnout to, co bylo dosud řečeno, abychom dostali ucelený obraz.

Je jen jedna tvůrčí energie – Logos – která se projevuje od nejnižšího projevu, sexuální síly, až k nejvyšší duchovně-božské síle, až k vševědomí celou tvůrčí stupnicí, na

všech stupních velkého Jakubova žebříku, v makrokosmu, ve vesmíru, jakož i v mikrokosmu, v člověku.

Člověk má ve své podstatě schopnost projevat vědomě tvůrčí sílu ve všech jejích formách, na všech stupních tvoření, protože tato tvůrčí síla – Logos – je jeho vlastní skutečnou podstatou, a má ve svém těle orgány schopné vyzařování, odpovídající různým formám energie.

Pozemský život nutí člověka normálním způsobem k tomu, aby zvedal své vědomí stále výše, na stále duchovněji stupně, aby se stával stále vědomějším, až dosáhne božského vševědomí. To je smysl jeho života, jeho vtělení. Tento normální průběh ovšem trvá velmi dlouho, je namáhavý a plný bolestí a utrpení. Ale člověk má v sobě, ve svém těle, tajemství. Jestliže si to ujasní, bude moci velmi silně zkrátit a urychlit dlouhou cestu uvědomování, takže je schopný dospět až do cíle v jediném životě. Tajemství spočívá v tom, že může zahrát mnohem rychleji a aktivovat živým ohněm nervová a mozková střediska, zabudovaná již v těle, ale zatím odpočívající v latentním stavu. Tento živý oheň je jeho vlastní sexuální síla. Tato síla je spojovacím článkem mezi duchem a hmotou, jí se stává z hmoty živé tělo, protože pomáhá duchu do hmoty. Právě tak ale dává sexuální síla duchu možnost zvednout se ještě v těle z jeho tělesného sníženého vědomí opět zpět k BOHU, do božského vševědomí. Sexuální síla má v sobě možnost zrychleného vývoje lidského vědomí ke vzkříšení, k nesmrtelnosti až k božskému vševědomí. Sexuální síla sama se v člověku mění v tvůrčí duchovní sílu a tuto přeměnu zažívá člověk v sobě jako postupně se stupňující, čistě duchovní stavy vědomí. Stává se stále bdělejším, stále živějším, stále vědomějším. Je dokonale duchapřítomný! Současně se v něm vyvíjejí vyšší duchovně-magické schopnosti.

Tajemstvím sexuální síly je tedy to, že má nejen schopnost plodit nové generace, ale také že má ještě druhou, pro člověka mnohem důležitější funkci: vést vědomí člověka po velkém Jakubově žebříku postupně vzhůru, až k Bohu. Tím se mění sexuální síla, která je sám tvůrčí princip – Logos – do svého prapůvodního stavu. Tuto přeměnu tvůrčí energie, od její nejnižší formy, sexuální síly, až k její nejvyšší formě, až k duchovně-božské životní energii, může člověk vědomě urychlit pomocí sexuální síly, protože jen sexuální síla může člověku pomoci k tomu, stupňovat sílu odporu vyšších nervových a mozkových center, zatím ještě spočívajících v latentním stavu, tak vysoko, že mohou snést beze škody nejvyšší frekvence božského sebevědomí.

Nejnižší formu tvůrčí síly, zvanou sexuální síla, zažívá člověk v sobě jako nevědomý tělesně-sexuální pud po vybití. Na nejvyšším stupni jako nejvyšší čistě duchovní stav, jako božsko-univerzální lásku a jako božské vševědomí, jako JÁ JSEM.

Od nejnižšího stupně, na němž je člověk zvířetem s rozumem, až k nejvyššímu, božsky-duchovnímu stupni, až k vševědomí, překročí člověk sedm stupňů vědomí Jakubova žebříku. Jsou to:

Prvý stupeň: Člověk je ještě nevědomá bytost, kterou osud žene slepě sem tam. Jeho sexuální život je zvířecím pudem po nevybíravém vybití.

Druhý stupeň: Prvé svítající uvědomění, prvé probuzení. V sexuálním životě touha po tělesně vyhovujícím partnerovi, spojená již s výběrem.

Třetí stupeň: Uvědomění v citovém životě. Touha po citově vyhovující práci a v sexuálním životě po duševně a citově, ale také tělesně vyhovujícím partnerovi. Pud a touha po rodinné jednotě.

Čtvrtý stupeň: Uvědomění na mentální úrovni, touha po vědění, pud ke studiu, touha po duchovním zaměstnání a po duchovním povolání. V sexuálním životě touha po partnerovi, vyhovujícím z každého hlediska, inteligentním, plněm pochopení, který se žení (vdává) z lásky.

Pátý stupeň: Probuzení magických sugestivních sil, tomu odpovídající tvůrčí činnost

a sugestivní působení na bližní. Sebevláda a ovládání osudu. Touha po vtělení doplňku, dlícího v nevědomí, po duchovně, duševně a tělesně vyhovujícím milostném partnerovi. Dokonalé uvolnění z předpisů a zákonů stvořených lidmi, naproti tomu vysoce mravné životní pojetí a vysoce morální způsob života z *vnitřního popudu, podle vnitřních božských zákonů moudrosti*.

Šestý stupeň: Univerzální láska, prorocké, kněžské povolání, čistě duchovní projevy jako celek. Duchovní jednota, mystická svatba s vlastním NADJÁ, s celým žijícím světem.

Sedmý stupeň: Vševědomí, unio mystica, vědomí člověka se sjednocuje se svou vlastní podstatou. Uvědomění v podstatě, v Bohu: „*Já a Otec jedno jsme.*“

V jednom lidském životě nemůže člověk projít všechny tyto stupně, od nejnižšího až k nejvyššímu, protože nervy člověka by nemohly unést obrovský rozdíl napětí mezi nejnižšími a nejvyššími stavy vědomí, ačkoli mají netušenou pružnost. K projití nejnižších stupňů, aby se postupně zvyšoval odpor nervů, potřebuje člověk velmi mnoho času. K tomu se musí často převtělit. Ale ze středního, na němž je již probuzený a chce jít vpřed vědomě, až k nejvyššímu stupni, je schopen se vyvinout v jednom jediném lidském životě. Tohoto stupně může dosáhnout zrychleným tempem pomocí v těle přítomné sexuální síly v daleko kratším čase, než když se vyvíjí podle přírody. Jakmile již dále nevydává sexuální sílu, ale ponechává si ji jako živé topivo, aby postupně zahřál a aktivoval nervová a mozková centra, spočívající ještě v latentním stavu, dosahuje vlády nad silami a dojde cíle svého života, vševědomí v Bohu.

K tomuto cíli mu pomáhají nejkratší cestou tisíce let stará a vědomě prováděná příslušná jógická cvičení a nevydaná, nýbrž jako vnitřní topivo použitá sexuální síla.

Závěr

Rád bych na závěr zacitoval z knihy „*Třpyt prázdna*“ od autorky Míly Tomášové:

„První mystickou zkušenost jsem měla velmi brzy. ...se mi pojednou vytil na hlavu a po celém těle od hlavy dolů veliký vodopád vesmírné síly za strašného rachotu hromů a blesků a zároveň za nesmírné blaženosti. Když to přestalo, bylo mi velice čistě a krásně... Věděla jsem, že je to vesmírná síla – Šakti, přesvatá Matka, jež nevyšla z prvního lotosu, ale z nekonečného vesmíru.

Četla jsem u různých autorů, že hadí sílu různými praktikami vytahují nad hlavu a tam ji spojují s vesmírnou Šakti. Jsou to jejich praktiky nebo zkušenosti, u mne to bylo opačné. Vesmírná síla, Šakti, přišla probudit svůj paprsek uložený v první čakře.

Výstupem hadí síly se čakry otevíraly, jako když rozkvétají skloněná poupata a narovnávaly se v plné rozvitosti, a přesvatá Síla vyšla nad hlavu, aby pak sklouzla do duchovního srdce, které se zprvu hlásilo mírně na pravé straně hrudi jako hedvábně hřejivý pocit, přecházející posléze do většího a více zpřítomňujícího žáru a světla, ve kterém se spalovaly četné vedlejší myšlenky a vášně.

Také základní myšlenka těla se postupně stávala průzračnější a éteričtější, až se zcela rozpustila a vědomí duchovního srdce se stalo jen božským středem bytosti, bez pevného nebo zřetelného umístění někde v těle, jakýmsi středem vesmíru pro tohoto člověka, který je právě z tohoto středu vytvářen do své lidské podoby. Kdo se dostane až tam, kde tato duchovní bezprostřednost prvotní tvorby vzniká, začne ji velmi brzy vnímat i u ostatních tvorů a věcí a ony všechny se stanou pro něho jednodílnou průzračnou skutečností, pohybem nepohybu, třpytem Prázdna.“

Konec citace.

Jak je vidno z této citace, cesty uskutečnění jsou různé, a někdy mohou dokonce jít proti proudu. Běžně se hadí síla vytahuje ze zdola nahoru, ale v tomto případě byl průběh opačný. Proto se nikdy nenechte svázat nějakým pravidlem či zákonem. Každý z nás má

individuální cestu, odlišnou od jiných, tak jak má odlišné vlastnosti, možnosti chápání, prostě své dispozice. Jestliže se člověk řídí svým svědomím a nejlepším a nejspravedlivějším uvědoměním, pak jde správně, jeho cesta je pravá, i kdyby šel třeba úplně obráceně než ostatní bytosti. Není univerzální cesty. Půjdeme-li tedy moudře na své cestě, čeká nás jen zdokonalování. Pokud však někde klopýtáme, nevadí, vzpomeňme si na tyto slova: Je nesmírný rozdíl mezi člověkem, který si spokojeně libuje ve svých poklescích, a člověkem, který se po každém poklesku zvedne nespokojen a znepokojen. První uvázl v močálu a je bez cíle, kdežto druhý se nejen pohybuje, ale má i správný směr. Jedním z nespočetných zisků práce na sobě je čistá radost ze zušlechťování charakteru, zbystrění inteligence a ze získávání síly při postupu.

Na úplný konec, kterým se rozloučíme, zazní znovu velmi moudrá rada, která může sloužit i jako první pomoc: Zrychlený vývoj v lidském vědomí nese s sebou vždy jistá nebezpečí, protože to není nejjednodušší přírodní cesta. Těmto nebezpečím se však můžeme vyhnout, jestliže je známe a hned zpočátku se proti nim vyzbrojíme. Nade vše **nejlepší a nejjistější zbraň proti všem nebezpečím je to, že nikdy nenecháme své vědomí volně běžet. To znamená, že vědomí musí být totožné samo se sebou, nyní a zde. Nesmí vypadnout a ztotožnit se s vnějšími věcmi. Musíme se upnout na vlastní vědomí a nepustit je, tedy být stále bdělými, být stále zde!**